

PROLETARIS DE TOTS ELS PAÏSOS: UNIU-VOS! treball

ÒRGAN CENTRAL DEL PARTIT SOCIALISTA UNIFICAT DE CATALUNYA

Número: 504

del 25 de novembre a l'1 de desembre

Preu: 15 pessetes França: 3ff

Antoni Gutiérrez
"El PSUC és fonamentalment, un partit marxista"
(Pàgina 16)

El comunisme no s'en renten les mans

Aplicar, ara, el Pacte de la Moncloa

MADRID, 23 (per Rodrigo Vázquez Prada).— Quan amb prou feines s'havien assecat les firmes estampades al pacte de la Moncloa, la sort d'aquest acord global es trobava, els darrers dies, autènticament penjada i la seva aplicació seriosament compromesa, segons s'observava en els medis polítics de l'oposició democràtica.

El factor essencial que feia que el pacte comencés a naufragar el constituïa l'actitud, clarament boicotejadora—sense pàl·liatius—mantinguda per alguns membres del govern, concretament per aquells que representen de manera palesa el gran capital

Sense prèvia consulta amb els partits signants del Pacte de la Moncloa, el govern ha decidit, quan tanquem aquest número de TREBALL, elevar a norma legal el límit del 20 per cent als augments salarials. Aquesta decisió del govern en favor de la retroactivitat del Pacte afectarà als treballadors que havien negociat convenis encara vigents i que preveïen augments superiors, la qual cosa exigirà una renegociació amb les empreses en base al límit del 20 per cent. El Consell de Ministres ha resolt d'aquesta manera un dels punts més conflictius en l'aplicació dels acords de la Moncloa i ho ha fet sense tenir en compte l'opinió dels partits signants, alguns dels quals—PCE-PSUC i PSOE, almenys—s'havien pronunciat en contra de la retroactivitat. El Consell de Ministres ha aprovat també una ordre ministerial relativa al pla d'inversió en educació i una altra que estableix l'índex de preus al consum, per al control del qual es preveu la participació de les organitzacions de treballadors, de consumidors i d'empresaris. Les decisions del Consell de Ministres, que ha retardat novament la regulació de les eleccions sindicals, no fan més que confirmar la urgència de l'aplicació del Pacte de la Moncloa a partir d'un tractament conjunt de les forces polítiques signatàries, tal com ha reclamat la minoria comunista parlamentària formada pel PCE i el PSUC, a la posició de la qual es refereix en la seva crònica el nostre redactor a Madrid, Rodrigo Vázquez Prada.

—Ilegiu Garrigues Walker i Lladó—, que ara pretenien imposar a la classe obrera el dogal de la retroactivitat del pacte, amb la qual cosa els convenis col·lectius signats fa ja un any i les seves clàusules de revisió per al 78 esdevindrien paper mullat...

ATEMPTAT CONTRA EL PACTE DE LA MONCLOA

La cosa pitjor és que aquesta actitud no solament no va ser ofegada pel govern en ple sinó fins i tot assumida per ell, de manera que les darreres jornades s'especulava amb l'aprovació pel consell de ministres de tan nefast principi, que no solament atemptava contra el dret dels treballadors, que ja fóra prou greu, sinó contra el mateix pacte de la Moncloa, que, molt probablement, quedaria fet a mi-

ques. Davant d'aquesta situació, el PCE i el PSUC feien pública una declaració on denunciaven les actuacions d'alguns membres del govern que, en els conflictes de l'aviació civil i d'obres públiques, "han invocat el pacte de la Moncloa de manera no congruent amb els seus objectius"; expressaven el seu ple suport al contingut del pacte i el seu propòsit de reclamar-ne de manera permanent el més rigorós compliment, i reiteraven el seu criteri que "qualsevol passa que s'hagi de fer en el procés d'aplicació del pacte, sempre que suposi una interpretació de qüestions transcendents, ha de ser objecte de tractament pel conjunt de les forces polítiques signatàries". per a la qual cosa proposaven una reunió urgent de totes elles. Alhora, el PCE i el PSUC, proposaven la publicació d'un reial decret llei per engegar immediatament una colla d'aspectes urgents del pacte i que hi figuressin desenvolupades, o amb bases per al seu desenvolupament, una sèrie de qüestions fonamentals per a la classe treba-

lladora, l'efectiva vigència de les quals no es pot demorar.

LA PROPOSTA D'UN REIAL DECRET-LLEI

Entre d'altres, ambdós partits proposen els següents punts:

• Anunci de les inversions públiques previstes per a 1978 i les consignacions definitivament previstes per a l'assegurament de desocupació i altres mesures encaminades a combatre la desocupació.

• Anunci de les consignacions que es faran amb destinació a l'ajut comunitari.

• Disposicions necessàries perquè, a partir de l'1 de gener, s'incrementi la massa global de les pensions en un 30 per cent que es distribuirà, segons s'ha pactat, de manera que incideixi progressivament en les més reduïdes.

• Indicar amb tota claredat quines són les mesures dirigides a ajudar la petita i mitjana empresa, i establir límits cronològics, dins del primer se-

mestre de 1978, per a la seva efectiva vigència.

• Posta en marxa d'un índex de preus de productes de consum més freqüent per les classes de rendes més baixes, amb la participació d'organitzacions empresarials, dels consumidors i de les centrals sindicals.

• Desenvolupament del programa experimental de l'ocupació juvenil i de contractació de treballadors temporers actualment a l'assegurament de desocupació, així com del compromís estatal de fer-se càrrec del 50 per cent dels costos de la Seguretat Social d'ambdues menes de treballadors.

• Data d'emissió dels 40.000 milions de deute públic destinat a finançar el programa de construccions escolars.

• Data de publicació del pro-

grama prioritari de construcció de vivendes socials per a 1978 i 1979.

• Calendari, amb dates pròximes, per fer efectiu el control de la Seguretat Social, la participació dels beneficiaris i la presència dels sindicats en les entitats gestores.

• Entrada d'organitzacions d'agricultors i ramaders als organismes d'elaboració de la política de preus agraris.

CONSTITUCIÓ: LA FILTRACIÓ DE L'ESBORRANY

D'altra banda, els darrers dies ha esclatat una autèntica bomba parlamentària, si val l'expressió. Una filtració periòdica va dur a les pàgines de la revista "Cuadernos para el Diálogo" primerament, i de dels diaris després, els trenta-

passa a la pàgina següent

El camp no vol pagar la crisi

Pagesos: "Ja n'estem tips"

La crida de la Unió de Pagesos i d'altres organitzacions membres de la Coordinadora de Sindicats Agrícoles de l'Estat espanyol a manifestar-se dilluns dia 21 davant els governs civils va trobar una resposta generalitzada a les comarques catalanes, especialment a Lleida, on més de catorze mil pagesos van sortir al carrer reclamant una seguretat social agrària justa i, en síntesi, expressant la seva angoixa davant d'un esdevenidor que sembla condemnar-los a ser, juntament amb la classe obrera, les víctimes prioritàries de la crisi econòmica. (Pàgina 6) (A la foto, la manifestació de Lleida).

L'esborrany ja està llest

Constitució democràtica

"Una constitució democràtica que pugui ser acceptada pel noranta per cent de la població." Així ha definit l'esborrany del projecte constitucional elaborat per la ponència del Congrés el diputat del PSUC Jordi Solé-Tura, en unes declaracions a TREBALL. L'esborrany, la filtració i publicació del qual ha constituït una autèntica bomba parlamentària, si val l'expressió, conté principis que, de mantenir-se en posteriors "lectures" i en la seva discussió al Parlament, permetrien bastir una democràcia constitucional. Per a Catalunya, l'esborrany pot considerar-se molt positiu ja que prefigura solucions efectivament autònòmiques per a les nacionalitats i regions espanyoles. (Vegeu informació i declaracions de Solé-Tura a la pàgina 4 i comentari de Rafael Ribó a la pàgina 3).

CCC: Diumenge s'acaba (Pàgina 12)

Les figures de la setmana

Federico-Jorge-Sánchez-Semprún, del Lara-trust and Company, anticarrillista però tampoc pro-listeria, a 400 pts. per 110.000 exemplars, que fa, xifres brutes, 44 milions per començar.

Alberto Royuela, que encara porta dol-i-fa-sol, l'introvable, nostàlgic, i segurament empenyat perquè els minusvàlids reclamen drets. La policia té ordre de no trobar-lo.

Stefan Kovacs, teòric del futbol modern, vençut, sembla, per l'hongarès-que-escogió-la-libertad, Kubala (o Kúbala, com deïem l'any 56). Cal vèncer els iugoslavs per poder assistir a l'homenatge argentí al general Videla. Endavant, Asensi!

Mario Soares, que ha d'anar amb compte i evitar de topar-se, entre els descarregadors del moll de Manzanera i els pagesos exiliats de l'Alentejo.

Rodolfo Martín Villa, el dels ulls doblats i freds, glaciàls, que accepta de cor l'amnistia per als assassins d'Atocha i vol impugnar-la quan li és condecida al poeta pacifista (llegiu, si no, **El carro de la brossa**) i independentista Alvar Valls.

Joaquín Ruiz Giménez, que al Club Mundo, va ser capaç d'ironitzar sobre el fracàs electoral del seu partit i que, al mateix temps, va assenyalar l'esperança històrica que el marxisme significa.

Monsenyor Enrique Tarazon, de Borriana, elevat a la màxima categoria eclesiàstica i ara obsessionat per la Constitució, que ell no redacta, i per la confessionalitat de l'escola, privilegi franquista al qual l'Església no vol renunciar.

treball

REDACTORS
COLLABORADORS

Enric Vives (cap de redacció), Toni Albert, Miquel Alzu, M. d'Amposta, Antoni B., Carles Fortuny, Joaquim Guzman, Gabriel Jaraba, Antoni Lucchetti, Rafael Ribó, Ignasi Riera, Jesús M. Rodés, Joan Sanguan, Albert Presas, Rodrigo Vázquez Prada. Corresponsals: Magda Ballester, Enric de Gràcia, Josep Girona, E.J. Ricart, Manuel Luís, Josep Quintanas, Josep Sivilla, Carles Teixidor.

Confecció: Jaume Ribé.

Fotografies: J. Civit, Jordi Morera, E. Quintana, Jordi Soteras Jr.

Director: Joan Busquet

Redacció: Indústria, 254
Barcelona
Publicitat: Viladomat, 106.8è.
Tel. 3231154
Barcelona
Edita: PSUC
Imprès a Ingemesa
Dipòsit legal: B 16948-77

Una bomba parlamentària

Constitució: la filtració de l'esborrany

ve de la pàgina anterior

nou articles de l'esborrany de la Constitució acabat uns dies abans per la ponència constitucional.

La publicació d'aquests textos deixava sense cap efecte el principi de confidencialitat mantingut d'una manera escurçolosa per la ponència constitucional des del començament dels seus treballs fa ja quatre mesos, concretament des del 22 del darrer agost. I produiria una certa indignació en els medis parlamentaris i la dimissió del diputat socialista Pecés Barba com a membre del consell de redacció de la revista "Cuadernos para el Diálogo", propera al Partit Socialista i dirigida per un periodista que hi milita.

La veritat és que, gràcies a aquesta filtració, l'opinió pública coneixia d'alguna manera les línies mestres de l'esborrany d'allò que serà dins d'uns mesos la nostra Carta Magna. Entre altres, per exemple, la definició de la forma política de l'Estat espanyol com una monarquia parlamentària, el reconeixement del dret a l'autonomia de les diferents nacionalitats i regions, l'aconfessionalitat de l'Estat, la cooficialitat del castellà amb les llengües de les distintes nacionalitats, el reconeixement de la dissolució del matrimoni, de l'objecció de consciència i la substitució del servei militar per una altra prestació social, la presència de l'advocat des del mateix moment de la detenció, el reconeixement de la llibertat d'expressió sense censura prèvia, i les llibertats d'associació i sindicació, etcètera.

Segons sembla, aquests primers trenta-nou articles foren els que, en la "primera lectura" de l'esborrany de la Constitució, trobaren uns esculls més difícils de salvar. Encara que també sembla que no foren més petits els que trobaren en la discussió i elaboració la moció de censura i la qüestió de confiança i, no cal dir-ho, tot l'ampli articulat sobre autonomies.

L'ACTIVITAT PARLAMENTÀRIA

En un altre ordre de coses, el Parlament va donar el vist i plau a dues qüestions de diferent naturalesa però d'indubtable transcendència. D'una banda, a la proposta d'adhesió a l'Estatut del Consell d'Europa, la qual cosa va servir perquè, en una cambra i en l'altra, es recordessin els esforços europeistes de l'oposició democràtica sota la dictadura, i perquè el president del Congrés, Álvarez de Miranda, oblidés —molt probablement amb tota intenció— la presència dels comunistes en el Congrés de Múnic de 1962, que fou rebatejat pels aparells ideològics de l'estat franquista com el "contuberni de Múnic".

D'altra banda, el Parlament va dir que sí a la creació d'una comissió investigadora sobre la gravíssima situació que travessen les presons espanyoles. A partir d'aquesta comissió es pot desenvolupar una nova política penitenciària. Perquè, com va subratllar el senador socialista Huertas, "a Espanya no hi ha hagut una política penitenciària des de l'època de l'intent de Victòria Kent", la primera dona advocat en aquest país, que va exercir durant la segona República el càrrec de director general de presons.

Tant una qüestió com l'altra foren aprovades per unanimitat en ambdues cambres.

Però abans, hi intervingueren a favor diputats com el comunista Josep Solé Barberà, que recordà les recents alteracions a la presó Model de Barcelona, que "no foren més serioses gràcies a l'actuació ponderada de les forces d'ordre públic, i no pas de les autoritats de la presó"; o, per exemple, del militant d'Euskadiko Esquerra, Joan Maria Bandrés, que va assenyalar que en aquests moments, a les presons, s'està assistint a un compàs d'espera perquè "els ulls dels presos comuns estan fets en el Parlament".

LA VISITA DE MARIO SOARES

Mentrestant, la visita a Madrid del primer ministre portugués, el socialista Mario Soares, posava a punt un nou marc per a les relacions entre Espanya i el país veí. Unes relacions regides fins ara per un tenebrós Pacte Ibèric, subscrit el 1939 entre els dictadors d'ambdós països i del qual encara no s'han fet públiques les clàusules, si bé hom creu que contemplava la possibilitat d'intervenció militar en un altre país en cas d'alçaments populars contra les dictadures.

Durant la seva estada a Madrid, Mario Soares ha signat el nou tractat amb Espanya, que tindrà una vigència de deu anys, i l'aspecte fonamental del qual rau en la creació d'un consell lusitano-espanyol i en la cooperació de les forces armades d'ambdós països, els estats majors de les quals celebraran reunions conjuntes de manera periòdica.

D'altra banda, el primer ministre portugués va plantejar la celebració d'una reunió al cim entre els nou països de la Comunitat Econòmica Europea i els tres candidats, Portugal, Espanya i Grècia, on es tractarien els problemes que provoca l'ingrés d'aquests. I en una reunió mantinguda al Senat va fer una invitació al capital espanyol perquè inverteixi al seu país, "ara que s'estan resolent els problemes derivats de la nacionalització de les grans empreses i de l'expropiació dels latifundis". Ambdues qüestions havien afectat inversors d'aquesta banda de la Península Ibèrica.

Primer, el Consell Executiu; després, les comissions

La constitució del Consell Executiu de la Generalitat sembla haver entrat en la recta final: tot indica que el dia 3, amb un retard notable, el president Tarradellas n'annunciarà la formació davant els parlamentaris de Catalunya. Aquest podria ser un signè positiu que, per fi, la Generalitat provisional començarà a funcionar.

Però no tot són signes positius. Per exemple, el mètode que el senyor Tarradellas sembla haver escollit per procedir a la formació del Consell, mètode que, segons tots els indicis, s'orienta a una negociació separada amb les diferents forces polítiques i no a una negociació conjunta. I aquest és un mètode amb el qual no podem estar d'acord. Difícilment la composició del Consell pot ser allò que ha de ser segons els acords de Perpinyà si no és fruit d'una negociació conjunta. I una negociació conjunta vol dir justament això: fetes les consultes necessàries per separat, el president ha d'oferir la seva proposta conjuntament a totes les forces implicades en la negociació, més concretament, als partits amb representació parlamentària, per tal d'obtenir el consens imprescindible.

Hi ha un altre signe negatiu: el nomenament simultani del Consell i de les comissions mixtes per a la transferència de serveis de l'Estat i de les diputacions anunciat pel president. Tampoc amb això no hi podem estar d'acord. Segons el decret llei de restabliment de la Generalitat, correspon a aquesta el nomenament de les comissions. I la Generalitat no és solament el president, sinó també el Consell Executiu. Les comissions mixtes són un instrument de traspàs de competències d'acord amb un programa i una voluntat política: el programa que haurà d'elaborar el Consell a partir de la voluntat expressada pel poble de Catalunya el 15 de juny.

Fer funcionar la Generalitat vol dir, primer, formar el Consell i elaborar un programa que corresponsabilitzi totes les forces democràtiques en la solució dels problemes del nostre país: allò que els comunistes en diem un govern de concentració democràtica nacional catalana. Després, d'acord amb el Consell i el seu programa, s'hauria d'elaborar el règim interior de la Generalitat i aleshores, amb la perspectiva d'un programa de govern i les prioritats que se'n desprenguin, les comissions mixtes de traspàs de competències i serveis.

Aquest és, pensem, el camí traçat pels acords de Perpinyà. El camí que permetrà posar dempeus la Generalitat i fer-ne una eina efectiva al servei del poble de Catalunya.

El dit a l'ull

per IGNASI RIERA

Mal de queixal

Tinc mal de queixal, que em ve de lluny i va més lluny encara. Entre altres coses perquè m'he barallat amb tots els dentistes que fins ara he suportat estoicament. I el mal de queixal, com les crisis cròniques, és persistent, però no d'una intensitat sistemàtica. Passes oasis, i recaus quan recordes que encara has de fer aquesta sopa de lletres que és "el dit a l'ull", just quan el corb amenaçant del final de mes et recorda que hi ha altres lletres retornades, i fas pactes solemnes d'austeritat.

¿Com pots repassar els esdeveniments de la setmana amb un queixal que et fibla, sense ni ser el del seny? Va haver-hi un 20-N, que va fer llufa, passat per aigua, de nostàlgies assassines: però jo també prefereixo allunyar-me d'aquells temps tètrics. Va haver-hi l'encontre televisiu, poc edificant, entre Marcelino i Nicolàs, però una espurna de respecte indestructible t'impedeix seguir les facècies dels Tip i Coll. Va haver-hi un degradadíssim Espanyol-Barça, amb un àrbitre de CCOO que mostra targetes amb llistes obertes.

La mítica Joan Baez va venir, entre no violents, senadors i llígios, mentre Sadat visitava Israel i els grecs elegien Caramanlis. Ens hem quedat sense Anson a la tele, i això va comportar que el recital d'en Pere Tàpies fos ajornat: la darrera mala jugada dels Anson. Els de l'Un, dos, tres volen començar a ambientar el Nadal-77, fent que els concursants s'enduguin rifa de la grossa...

La gran nova, tanmateix, del week-end és que, finalment, Marco ha trobat la seva mamà, bé que malalta. L'optimisme d'aquest final feliç s'ha notat a la Borsa: el país torna a respirar eufòric, els ports italians s'omplen de nens i nenes disposats a anar a buscar avis, àvies, mames i tietes. Tant se val: sense el Marco, serà més fàcil de suportar el Moncloa's Pact. Però, compte: ¿us heu adonat que dilluns projecten una altra producció japonesa titulada *El perro de Flandes*?

(Ai, el mal de queixal: dentistes del món, reconciliem-nos!)

La setmana a Catalunya

La Generalitat: el Consell, ajornat altre cop

Hi ha fets que marquen: fa dos anys moria Franco. Amb la desaparició física del general culminava el procés de descomposició de la dictadura i s'iniciava una nova etapa de marxa cap a la democràcia. Els nostàlgics dels franquisme han volgut convertir el 20-N en un crit contra les llibertats democràtiques, els sistemes parlamentari i el propi govern.

De "franquisme extraparlamentari" ha qualificat el diari madrileny "El País" la concentració de la plaça d'Orient, que originalment estava prevista a Barcelona com un acte d'afirmació de la unitat nacional. A Barcelona hauria estat un fracàs. A Madrid, recollint gent de tot l'Estat, també ho ha estat. Cal destriar entre els nostàlgics de bona fe —els qui creïen de debò que amb Franco vivíem millor— i aquells que volen convertir el Generalísimo en bandera d'involució, de subversió contra la democràcia. Encara que els fets succeïren a molts quilòmetres de Catalunya, sembla evident que l'existència d'una extrema dreta amb vocació desestabilitzadora, golpista, hauria de fer reflexionar moltes forces polítiques i socials. La consolidació de la democràcia, el desmantellament total del feixisme és avui un gran objectiu polític. I en aquest sentit no és poca la responsabilitat del govern: ¿com entendre que personatges com Alberto Royuela, pressumptament relacionat amb l'atemptat a "El Papsu", es passegi tranquil·lament pels carrers, o que la premsa doni gairebé diàriament notícia de l'activitat de grups ultraradicals a Catalunya i arreu d'Espanya?

LA GENERALITAT NO ACABA DE RUTLLAR

Amb la desaparició del fran-

quisme Catalunya s'afanyava a portar a terme la seva esperança de tants anys: la recuperació de l'autogovern, el reconeixement polític de la seva identitat nacional. Les mobilitzacions populars, el vot claríssim dels catalans a les eleccions generals ens obrien la perspectiva de la Generalitat provisional com a pas previ al veritable Estatut d'Autonomia. Però la Generalitat provisional no acaba de rutllar. Superant l'impasse produït per la malaltia del president Tarradellas, no acaben de resoldre's els problemes polítics. Les entrevistes entre el president i els partits polítics s'han reanudat aquesta setmana però sembla impossible que el calendari inicialment previst pugui acomplir-se i no fóra descartable un nou ajornament de la data fixada per a la creació del Consell Executiu i posta en marxa de les Comissions Mixtes per al traspàs de serveis. Però l'endarreriment podria considerar-se una anècdota si no fos perquè hi ha el perill d'esguerrar les esperances que els treballadors i tot el poble de Catalunya havien posat en la Generalitat. Més greu és encara que no hi ha plenes garanties que les consultes amb els partits i les activitats orientades a la formació del Consell Executiu marxïn en la línia del que s'havia acordat a la reunió de Perpinyà. Cal recordar l'existència d'un protocol que

contempla el control parlamentari en el nomenament dels Consellers, l'existència dels "consellers polítics" (representants dels partits majoritaris a Catalunya) i el respecte a la voluntat popular expressada a les urnes el 15 de juny. Es urgent la formació del Consell Executiu de la Generalitat provisional, però la urgència ha d'anar acompanyada del respecte fidel als acords presos. Cal recordar una vegada més que a Catalunya no va vèncer Adolfo Suárez ni Rodolfo Martín Villa. El traspàs de funcions i serveis de l'Estat a la Generalitat exigeix sens dubte molta habilitat i una gran capacitat negociadora, però això no pot condicionar la formació del Consell Executiu ni segrestar la voluntat de tot un poble.

EL PROBLEMA DE L'ESCOLA

Encara amb el tema de la Generalitat. Comencen els combats polítics o més pròpiament ideològics al voltant d'una qüestió d'importància

Tarradellas, amb l'Entesa

excepcional: l'escola. Tota la premsa s'ha fet ressò aquests dies de la polèmica entre Marta Mata, per una banda, i Maria Rubies i Joan Triadú per una altra. No és exactament una baralla entre els socialistes i el Pacte Democràtic i tampoc entre "Rosa Sensat" i el "Consell Català d'Ensenyament". El problema de fons —que ultrapassa el marc de les persones, de les formacions polítiques i de les institucions pedagògiques— és el model d'escola i de cultura que volem que la Generalitat posi en marxa. Si volem una escola pública, gratuïta, laica, obligatòria, pedagògicament progressista o si ens decantem cap a un altre model que, sense negar el caràcter públic i gratuït d'escola, posa més l'accent en el pluralisme del contingut i en els drets dels pares. La polèmica d'aquests dies assenyalava la necessitat de

continuar el debat, amb consciència que allò que està en joc és l'escola democràtica, igualitària —que no vol pas dir monolítica i uniforme— o l'escola que, del pluralisme, n'elimina els seus aspectes positius per convertir-se en definitiva en un instrument de la burgesia, dels valors que li són propis, de la perpetuació de la seva ideologia.

LES ELECCIONS MUNICIPALS

L'atenció a Catalunya passa també per la situació dels municipis, abocats a una degradació progressiva. La urgència de les eleccions municipals és inqüestionable, urgència que el govern no comparteix per por a encarar-se amb una situació a la italiana amb els municipis en mans de l'esquerra a bona part de les nacionalitats i regions de l'Estat espanyol. L'apropament de les eleccions plantejarà sens dubte problemes diversos, entre ells la mateixa existència de les comissions municipals de partits polítics als respectius municipis. En plena campanya electoral o fins i tot pre-electoral, es farà difícil mantenir aquestes comissions que, malgrat tot, no sempre han rutllat com fóra de desitjar. Sembla d'una necessitat meridiana que, abans que tot això, es produeixi un acord bàsic entre les diferents forces polítiques, que sense que signifiqui la renúncia a pactes i aliances necessaris per al desenvolupament de la democràcia a nivell local, faci possible, en qualsevol cas, l'endegament d'un programa progressista que posi fi al caos i a la corrupció i plantegi seriosament els problemes de la gran majoria de la població. Tanmateix cal evitar, com sigui, que els actuals ajuntaments pleuguin abans d'hora, creant buits de poder que de cap manera no poden ajudar a la transició cap a la plena democràcia municipal. Als qui creïen que la democràcia orgànica seria centenària no els vindrà de "sacrificar-se" unes setmanes o uns mesos.

Aquesta setmana que anem a estrenar se'ns presenta rica en fets. Destaquem-ne, anticipadament, un: el míting d'empresaris previst per al dia 28 al Palau dels Esports de Barcelona, que pot posar en evidència un cop més que les anomenades "classes dirigents" catalanes no han estat mai a l'alçada de les circumstàncies. La seva oposició total a les mínimes reivindicacions obreres, la defensa de l'acomodament lliure, el no irracional al "Pacte de la Moncloa" poden ser sinònims de ceguesa. I ara necessitem tots que Santa Llúcia ens conservi la vista.

CARLES FORTUNY

La "Cámara Sindical Agraria" de Barcelona ocupada pels pagsos. Aquests han estat uns dels principals protagonistes de la setmana (Foto J. Civit).

filars prim

per RAFAEL RIBÓ

Catalunya i la constitució

La ponència constitucional ha acabat de redactar el primer esborrany de la futura Constitució de l'Estat espanyol i la premsa n'ha informat amb una "filtrada" extensió. Aquesta és una notícia sens dubte cabdal per al futur polític del nostre país: estem aconseguint la configuració democràtica constitucional de l'Estat després de quaranta anys de "leyes fundamentales" que res no podien constitucionalitzar perquè l'únic objectiu de la dictadura era justament deixar-ho tot a l'arbitri dels governants. L'elaboració i aprovació de la Constitució representen fites molt significatives a l'hora de valorar el canvi democràtic. Perquè si bé és cert que la Constitució per si sola no pot servir per construir una democràcia (en definitiva és un text legal), sí que serveix per conèixer els marges legals per a l'actuació i el consens democràtic de tots els grups socials. I davant del text de l'esborrany actual ens podem sentir moderadament optimistes respecte a les possibilitats de bastir una democràcia aprofitant totes les potencialitats enunciades a la Constitució.

A l'esborrany, pel que fa a les autonomies, s'han recollit moltes de les propostes que havíem fet els comunistes i s'ha avançat positivament en la resolució del problema. Per primera vegada en la història de l'Estat es parla de "nacionalitats", prefigurant així la solució autonòmica com la millor fórmula per anar a la reestructuració democràtica de l'Estat basada en una convivència lliure i federalment pactada.

Els estatuts d'autonomia s'elaboraran a partir de la iniciativa de les nacionalitats o regions. Segons l'esborrany, doncs, no s'imposarà cap mapa o definició artificial sinó

que cada comunitat o poble participarà en el procés. De tota manera, i per garantir la reforma total del centralisme, hom preveu que siguin les Corts les encarregades de vetllar per tal que es compleixi tot el procés i que es faciliti el camí autonòmic en aquelles zones més endarrerides.

L'elaboració o creació del text la faran els parlamentaris elegits el 15 de juny, o bé constituïts en Assemblea, o bé dins el marc dels règims preautonòmics existents. Això vol dir, per a Catalunya, el reconeixement de la Generalitat provisional com l'organisme que ha d'impulsar el procés amb la corresponent organització dels representants del poble.

Però també es preveu la participació directa del poble quan s'estipula la celebració d'un plebiscit d'aprovació del text autonòmic. El poble podrà expressar així la seva voluntat política per l'autonomia perquè sigui respectada per les Corts, en tant que l'Estatut haurà estat elaborat segons les previsions i possibilitats incloses al text de la Constitució.

Per últim, el capítol contempla les competències exclusives de l'Estat i prefigura ja les que seran susceptibles d'inclusió en els governs autonòmics. També en aquest apartat, tan important per saber si tindrem de veritat autogovern polític, podem ser optimistes perquè, segons l'esborrany, podríem gaudir de les competències més indispensables per assegurar la solució dels problemes de Catalunya.

Certament, la Constitució no està encara feta i només en tenim un esborrany. Ara és feina dels parlamentaris, en el redactat concret, però també de totes les forces polítiques i socials, en les mobilitzacions i reivindicacions, tot donant suport a la tasca d'aquells, aconseguir que arribi a qualificar un text obertament democràtic per garantir la futura convivència de totes les nacionalitats i regions de l'Estat.

Eleccions municipals

"¿Les eleccions sindicals? Com més aviat millor", ha declarat Martín Villa a "La Vanguardia". Efectivament, com més aviat millor: només eleccions municipals democràtiques permetran abordar els déficits dels ajuntaments i construir una nova administració pública honesta i eficaç als municipis del país, que viuen una crisi cada cop més greu. Com més aviat millor: la interinitat dels ajuntaments i la seva incapacitat per fer front a les exigències ciutadanes pot posar en perill la consolidació d'una democràcia precària com la nostra.

Com més aviat millor. Això vol dir, probablement, a la primavera, si contrastem les declaracions de Martín Villa amb les d'altres dirigents de la UCD o personalitats del govern, que no semblen posar-se d'acord fàcilment. Però és que no és solament un problema de dates: és també el problema de com seran aquestes eleccions, de quines característiques tindrà la llei electoral municipal.

Els principals partits polítics catalans s'han definit ja: revisió del cens, dret de vot als 18 anys, districte electoral únic, sistema proporcional sobre llistes tancades, nombre de regidors superior a l'actual, elecció de l'alcalde per i entre els regidors i previsió d'un sistema electoral per als municipis menors, de 5.000 habitants que permeti l'expressió directa de la voluntat del poble. És a dir, les condicions imprescindibles perquè les eleccions siguin efectivament democràtiques.

Es tracta, doncs, que les eleccions se celebren com més aviat millor i en condicions que permetin l'expressió de la voluntat popular.

Les eleccions municipals s'acosten: estem davant una fita fonamental per a la democratització de la vida municipal, per endegar un camí de superació dels déficits que el franquisme ha acumulat als pobles i ciutats de Catalunya i de tot Espanya. Però estem també, i sobretot, davant un moment polític fonamental pel país. Un moment en el qual estarà centrada la batalla política per la consolidació de la democràcia les properes setmanes i mesos. Un combat del qual depèn el futur immediat. I del qual depèn molt especialment que les forces d'esquerra, les forces del progrés, no puguin imposar o no un signe progressiu a tota la política espanyola.

La responsabilitat dels empresaris

Des de TREBALL, on tantes vegades hem cridat els treballadors i el poble en general a la responsabilitat, ens veiem obligats a fer-ho novament, en aquest cas cridant els empresaris.

Bo és que els empresaris s'organitzin; la democràcia que tant ens ha costat de guanyar, ens dona a tots aquest dret. I convé que sigui així, per allò dels interlocutors vàlids. Caldrà, però, no oblidar que, malgrat interessos no convergents, tots anem en un mateix vaixell i ningú no pot pensar que del seu enfonsament en surti res de bo, ni per a uns ni per als altres.

I això és justament allò que semblen ignorar els empresaris que s'han reunit a Terrassa convocats al míting "contra la crisi i el desgovern", que han cridat contra el Pacte de la Moncloa i reclamant, entre altres mesures d'urgència, el lliure acomiadament.

Els empresaris tenen raó de queixar-se i de reclamar solucions. Però haurien de comprendre que la crisi ja no es pot resoldre al vell estil: fent-la pagar només als treballadors. Parlar de lliure acomiadament quan hi ha centenars de milers d'homes i dones sense feina és una irresponsabilitat. Pretendre —com han fet els empresaris reunits a Terrassa— que "sigui l'Estat que carregui amb els costos de la crisi" quan tot just s'apunta la reforma fiscal és una actitud provocadora.

La crisi només es pot resoldre amb la corresponsabilització de tots els sectors socials. Els treballadors de la ciutat i el camp estan disposats als sacrificis que el país necessita. Però cal que els sacrificis siguin compartits responsablement. També pels empresaris.

I aquesta responsabilitat demana la creació d'un clima de confiança al país —parlar de "desgovern" en abstracte, com ho han fet els oradors al míting empresarial de Terrassa, és tan perillós com demagògic—, demana acabar amb la vaga d'inversions, demana el suport decidit a un pacte —el de la Moncloa— que si bé no és perfecte —els comunistes som conscients de les seves limitacions— és allò que pot permetre al país sortir del pou de la crisi. Amb el suport dels partits polítics i de les centrals sindicals majoritàries. I esperem que també dels empresaris.

J.S.

Pot ser promulgada abans de l'estiu

Elaborat l'esborrany d'una constitució democràtica

La ponència del Congrés de Diputats encarregada d'elaborar el projecte de la nova constitució ha acabat la primera fase del seu treball. És la fase que els membres de la ponència diuen de "primera lectura".

En aquesta "primera lectura" s'ha elaborat un esborrany que comprèn uns 150 articles. Sobre aquesta base caldrà abordar ara l'elaboració definitiva, que quedarà enllestida la primera setmana de desembre.

Després, el projecte serà publicat i començarà la fase de discussió pública a la Comissió Constitucional i als plens del Congrés de Diputats i del Senat. Si tot va bé i no surten inconvenients majors, la nova constitució pot ser promulgada cap al mes de maig o juny.

Jordi Solé-Tura, diputat comunista, membre de la ponència constitucional, valora així l'avantprojecte: "Jo crec que, en línies generals, podem estar força satisfets. L'avantprojecte de constitució reflecteix un compromís polític entre forces diverses, que van des d'Alianza Popular fins a nosaltres, els comunistes. Això fa que algunes disposicions quedin en un terreny d'una certa ambigüitat.

"Però en conjunt i, sobretot en allò que fa referència als aspectes bàsics i més importants, aquest compromís polític és molt positiu. En definitiva, tots els membres de la ponència hem intentat fer una

constitució que pugui ser acceptada i votada pel 90 per cent de la població, no una constitució del 51 per cent contra el 49 per cent. Això és fonamental, perquè la constitució ha de ser un pas decisiu cap a la consolidació de la democràcia, d'aquesta democràcia tan precària que avui tenim. En aquest sentit, crec que totes les forces representades a la ponència hem fet una gran demostració de responsabilitat política i hem sabut sacrificar coses secundàries en benefici de les més fonamentals."

Els aspectes més destacats de l'estructura de la nova constitució són els següents:

1.— El Títol I defineix els principis més generals d'organització de l'Estat, el dret de les nacionalitats i regions d'Espanya a l'autonomia, el ple reconeixement constitucional dels partits polítics i dels sindicats, la cooficialitat de les llengües i de les banderes, etc.

2.— El Títol II regula els drets i deures dels ciutadans. És, sens dubte, la declaració de drets més àmplia de la història constitucional d'Espanya. No sols es reconeixen les llibertats tradicionals (associació, reunió, petició, habeas corpus, etc...) sinó també altres de noves (joventut, dret al medi ambient, etc.). Entre els aspectes més destacats cal subratllar la separació entre l'Església i l'Estat, la plena igualtat de drets entre l'home i la dona, el reconeixement constitucional del dret de vaga, el dret a la dissolució del matrimoni, etc. A més —i això és molt important— tots els drets reconeguts en aquest títol són directament exigibles davant els tribunals ordinaris i són especialment emparats davant el Tribunal de Garanties Constitucionals.

3.— Un tercer aspecte fonamental de la constitució és el ple reconeixement del dret de totes les nacionalitats i regions a l'autonomia i l'organització molt oberta d'aquest dret.

"Aquest és, sens dubte, el punt que ha donat lloc a un debat més aspre en el si de la ponència. A part dels aspectes tècnics de l'autonomia, és evident que en aquesta qüestió es decideix una reestructuració política dels fonaments i de les formes d'organització i

de funcionament de l'estat centralista tradicional. D'altra banda, la creació d'un sistema general d'autonomies topa directament amb la ideologia ultracentralista dels sectors de dreta, una ideologia que ve de molt més lluny que d'aquests quaranta anys de franquisme", ha explicat Jordi Solé-Tura a TREBALL.

Cal destacar el reconeixement dels termes "nacionalitats i regions" (amb l'única oposició, fins ara, d'Alianza Popular) i el reconeixement que a cada territori autònom hi haurà d'haver una assemblea legislativa i un govern i un president, aquests dos darrers elegits per l'assemblea i responsables davant d'ella; l'atribució als territoris autònoms d'un ventall força ampli de facultats legislatives i executives; el ple reconeixement del principi de solidaritat entre tots els pobles d'Espanya i amb la creació d'un fons de compensació que permetrà combatre els actuals desequilibris, etc.

4.— La Constitució regula també amb criteris avançats l'estructura i les relacions entre els principals òrgans de l'Estat. Es pot dir que, tal com

queda ara, serà un sistema de monarquia parlamentària, amb un cap d'Estat que regna però no governa, i amb un predomini del Congrés de Diputats i de l'Executiu, amb controls recíprocs entre ells.

"Crec —ens diu Solé-Tura— que, sobretot, caldrà plantejar-se des d'ara una tasca de difusió i de discussió d'aquest projecte de constitució. En definitiva, la constitució defineix les regles del joc polític en general i és fonamental que la gran majoria de la població en faci un instrument propi en la lluita per la consolidació definitiva de la democràcia."

Declaració de l'Entesa

Servir la Generalitat

La confiança que la formació del Consell de la Generalitat "es realitzi tan aviat com sigui possible", d'acord amb el resultat del 15 de juny, i una manifestació expressa d'assumir i potenciar "totes les iniciatives unitàries necessàries per a la política catalana", són dos dels aspectes més destacats d'una declaració política del secretariat de la coalició electoral "Entesa dels Catalans", feta pública aquests dies.

Després d'assenyalar que "és al Senat on l'Entesa té la seva principal missió d'assoliment d'una Constitució democràtica i d'un Estatut d'Autonomia per a Catalunya" i refermar la seva voluntat de servei a la Generalitat, l'Entesa defineix la seva posició respecte a diferents aspectes de la política catalana en aquest sentit.

Política Unitària: "L'Entesa està disposada a assumir i potenciar totes les iniciatives unitàries necessàries per a la política catalana, i a ajudar a buscar resposta als problemes unitaris del poble català."

Reivindicacions populars: "L'Entesa està disposada a continuar posant la seva força política i moral al servei de tantes reivindicacions que justament formulen els ciutadans de Catalunya, maltractats a nivell d'habitatge, ensenyament, treball, etc. L'Entesa constata l'agreujament d'aquests problemes pel buit polític que comporta el retard injustificat en les eleccions municipals i reclama la seva urgent celebració."

Conquesta de les llibertats: "Les llibertats no estaran perfectament consolidades fins que no hi hagi una constitució autènticament democràtica. Missió d'aquest grup parlamentari serà treballar per accentuar el contingut democràtic de la futura constitució. Respecte a la defensa concreta de tots els drets humans, encara vulnerats a Catalunya, proposa promoure una "Comissió per a la Defensa i Promoció dels Drets Humans a Catalunya" comptant amb la col·laboració unitària de partits i organismes especialitzats."

Amnistia: "Gràcies a les mobi-

litzacions populars i als pactes entre partits, ha estat possible l'amnistia; aquest és el camí idoni per reinstaurar amb plenitud la democràcia."

L'Estatut d'Autonomia: "L'Entesa es compromet a promoure estudis i debats del futur Estatut, en els quals hi participin els grups polítics i socials juntament amb els diversos especialistes en les diverses matèries, i a potenciar una campanya per a la seva difusió."

Dret de vot als divuit anys: "La defensa d'aquesta opció hauria de ser assumida per totes les forces polítiques democràtiques catalanes. L'Entesa es compromet a cercar els camins per a fer-la popularment, políticament i parlamentàriament viable. D'aquí que proposi la creació d'una plataforma unitària a Catalunya de les organitzacions juvenils més importants, per tal de propugnar davant del país i els seus polítics la necessitat del reconeixement d'aquest dret."

Relacions amb les altres nacionalitats i regions de l'Estat: "Tasca de l'Entesa és fer conèixer a la resta de nacions i regions de l'Estat espanyol la realitat de Catalunya, així com fer conèixer al poble català la problemàtica dels altres sectors de l'Estat. Per això, l'Entesa promourà trobades d'estudi i d'intercanvi entre les forces polítiques i culturals catalanes i les dels sectors democràtics de la resta de l'Estat, en un marc de diàleg i solidaritat."

Solidaritat internacional: "L'Entesa continuarà els contactes i l'ajut polític i moral a les víctimes de les diverses dictadures d'arreu del món, i participarà activament a les tasques de la Lliga dels Drets dels Pobles."

¿GOVERNARAN L'EUROPA DEL FUTUR?

NOVETAT

LOS EUROCOMUNISTAS de Bernardo Valli

3 de juny de 1976: Berlinguer pronuncià en públic el mot EUROCOMUNISME. Heus ací la història d'aquest moviment, amb documents i textos dels seus teòrics més representatius: Elleinstein, Spriano, Carrillo, Thorez, Togliatti, Marchais, Azcárate, etc. Un llibre per aquells que senten inquietud pel futur d'Europa.

375 pesetas

DOPESA

GRUPO MUNDO DE EDICIONES

Crear la universitat privada

La dreta ja té política universitària

Sembla que la dreta espanyola ja té política universitària. Fins ara els equips ministerials franquistes ens havien demostrat que, fins i tot, eren incapaços d'acomplir els seus mateixos programes, com per exemple la Llei d'Educació. Però ara és diferent.

L'equip encapçalat per Iñigo Cavero representa el sector més conservador de la UCD. Cavero, no sols defensa els interessos ideològics i econòmics de l'ensenyament privat sinó que, a nivell universitari, també té la seva opció per "privatitzar" la Universitat, o almenys una part d'ella.

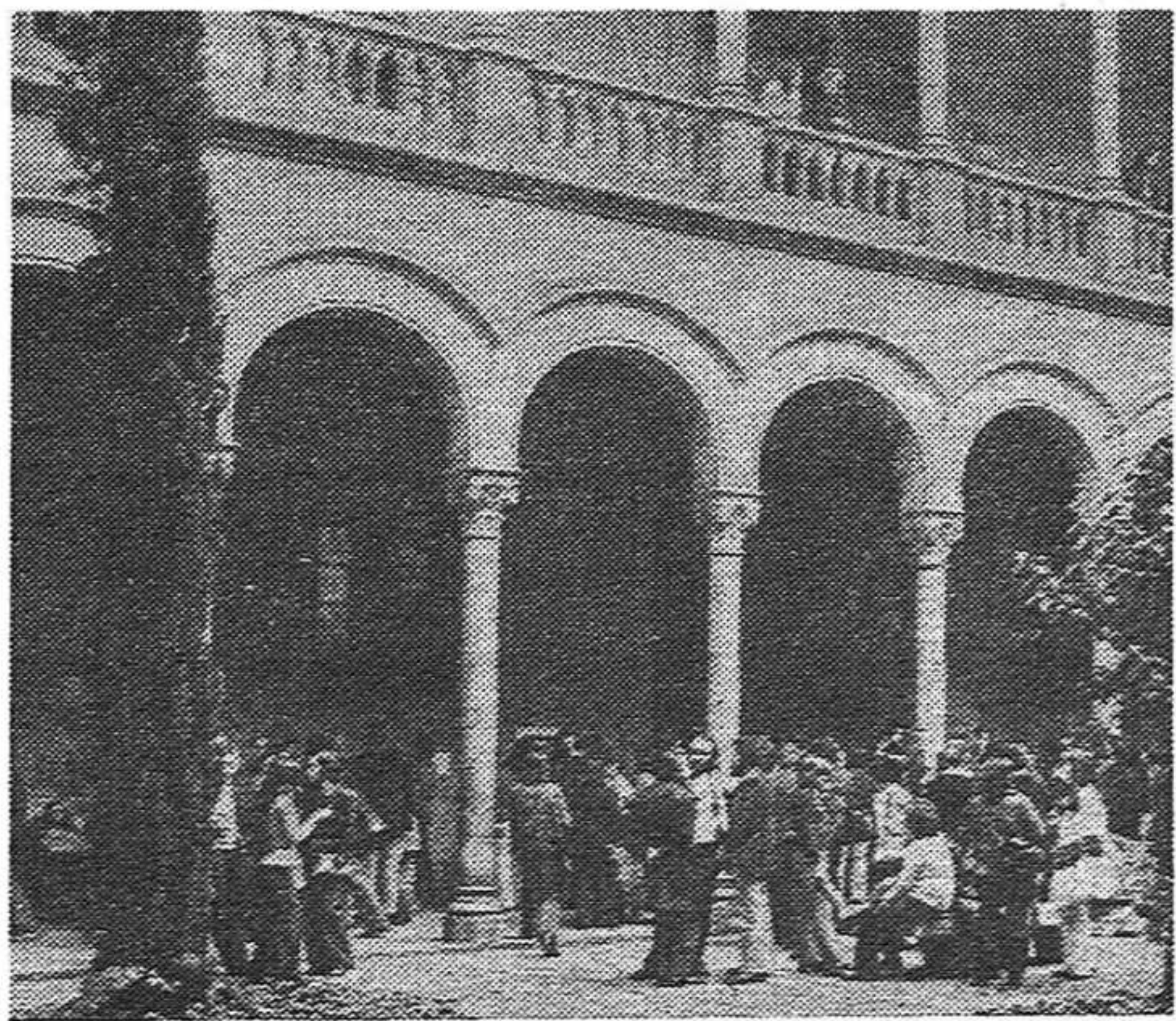
En una entrevista concedida per Cavero fa pocs dies als representants d'un autònom "movimiento de adjuntos", el ministre exposà amb tota claredat quin era el programa "reformista" de la UCD respecte a la Universitat.

DEIXAR ENFONSAR LA UNIVERSITAT PÚBLICA I CREAR LA PRIVADA

Es preparen dos projectes de llei per ser aprovats per les Corts: una llei marc d'autonomia universitària i una llei sobre l'estatut del professorat.

La primera llei consagraria l'autonomia de les universitats pel que fa a la seva administració i al seu pressupost, però sense gaires competències acadèmiques (plans, titulacions, etc.) És simptomàtic que el ministre no parlés mai de la necessària i prèvia democratització de les estructures universitàries abans de passar a exercir l'autonomia: **autonomia sense democràcia** és un dels principis fonamentals de la política ministerial.

Dins d'aquesta autonomia apareixerien tres tipus diferents d'Universitat: la pública, la "lliure" i la "regional". La **Universitat pública** o estatal seria totalment finançada per l'Estat i el seu professorat estaria format fonamentalment per funcionaris (numeraris). La **Universitat "lliure"** estaria formada per centres privats autofinançats, sense gaire control estatal. Segons el ministre aquesta serà la millor perquè "donarà ensenyament de qualitat amb bons professionals com a professors".

La UCD ja té política universitària: deixar enfonsar la Universitat pública i crear la privada (Fotos d'Arxiu)

Es veu que Cavero ja està pensant en la futura Universitat "catòlica" de Madrid.

Aquest programa queda completat amb el propòsit del ministeri d'augmentar les taxes acadèmiques al màxim possible, a base de concedir a tots els centres la llibertat de regular les taxes i d'autofinançar-se amb aquests diners.

Pel que fa al professorat, l'equip ministerial es mostrarà ferm partidari del sistema de les oposicions i dels cossos de funcionaris i propugna un estatut on es contemplen l'existència de tres categories, totes escalafonades, amb un ingrés mitjantçant l'oposició i amb successius accessos per antiguitat.

LA UNIVERSITAT "REGIONAL", UNA UNIVERSITAT DE TERCERA CATEGORIA

A les nacionalitats i regions "conflictives" es crearien unes "universitats" batejades de "regionals". Aquest tipus d'universitat serviria, com va dir textualment el ministre: "Perquè els qui hi treballin puguin satisfer la vanitat local d'explicar les seves cosetes en llengua vernacle". Les universitats "regionals" dependrien dels governs autònoms "regionals", tant econòmicament com administrativament i, per tant, podrien tenir el seu propi professorat però, "evidentment concediran títols de tercera categoria", assenyala Cavero.

Al marge d'altres qualificatius que podríem donar a les pretensions i idees del senyor Cavero sobre la Universitat, hem de reconèixer que, en conjunt, el programa és "lògic" si és té en compte el caràcter de classe del govern i els interessos ideològics i polítics que hi ha darrere del ministre. La dreta dona per perduda bona part de l'actual Universitat; és massa caòtica per poder intervenir-hi amb un

programa reformista. Per tant és millor traspassar la responsabilitat de la seva gestió als numeraris (**autonomia sense democràcia**). En el cas de les nacionalitats "conflictives", també se'ls hi traspasa ràpidament, però sense que l'Estat es faci càrrec del pressupost: "si volen una Universitat catalana, que se la paguin", ve a dir el ministeri.

La gran alternativa dels sectors monopolistes i la gran esperança de Cavero rau en crear universitats "lliures", centres privats elitistes que proporcionin els quadres necessaris per a la reproducció del sistema: gent "preparada" professionalment i "no contaminada".

Aquest és el projecte de la UCD. El ministeri pretén, per la seva banda, dir que ell és neutral i que la seva opinió serà la dels universitaris. Per això s'ha organitzat una maniobra de distracció: una enquesta a tots els centres demanant-los la seva opinió sobre l'autonomia universitària, la gestió democràtica i el professorat. Un cop feta l'enquesta, el ministeri reuniria una "assemblea general d'universitats" de tot l'Estat que aprovaria una mena de programa que seria enviat a les Corts. Evidentment, com va dir el mateix Cavero, això seria un "important material de consulta", però de fet els grups polítics ja portarien els seus programes.

Després del Pacte de la Moncloa

La lluita contra la desocupació

El pacte de la Moncloa té la perspectiva fonamental de lluitar contra la inflació. Aquesta és una fita necessària perquè, tenint present qui controla la política monetària i financera i la formació dels preus, només ometentment els obrers aconseguiran, en un clima d'inflació, augmentar la capacitat adquisitiva del salari, és a dir, el salari real, i això passa sobretot en moments d'expansió i no en situació de crisi.

El problema consisteix, un cop acceptat que cal lluitar contra la inflació, a establir quins mecanismes i actuacions són possibles per controlar els preus a fi que les limitacions salarials nominals no siguin l'únic element de la política (vegeu TREBALL número 503) i com controlar la política monetària, és a dir, la banca privada.

El pacte de la Moncloa no contempla de manera immediata una expansió notable de la producció, ni pública ni privada. Això vol dir que la solució del problema dels sense feina no passarà exclusivament per les forces del mercat sinó a través d'accions concretes. Aquestes són de dos tipus: assegurança de desocupació i creació forçada de nous llocs de treball.

Per a l'assegurança de desocupació, els acords preveien una nova normativa de caràcter immediat en el curs del mes de novembre, i en el projecte de pressupost que s'ha fet conèixer s'especifica una partida de 140.000 milions de pessetes amb aquesta finalitat, és a dir, 100.000 milions més.

Però hi ha, a més, altres qüestions importants: l'estabilització de la percepció total per desocupació, que no podrà ser inferior al salari mínim interprofessional que avui és de 15.000 pessetes (assegurança sola o amb Fons Nacional de Protecció al Tre-

ball). És molt important la voluntat (coberta per l'ampliació pressupostària) d'estendre progressivament la cobertura de l'assegurança i agilitzar-ne el reconeixement i el pagament de les prestacions (document de la Moncloa: política econòmica conjuntural, acord número 9). Hem de tenir present que avui només reben assegurança uns 300.000 treballadors sense feina i que amb el Pacte es podrà segurament doblar amb escreix aquesta xifra.

Més endavant, a l'apartat de la política d'ocupació, s'especifica la voluntat d'ampliar la part de l'Estat en el finançament de l'assegurança, avui coberta per la Seguretat Social, i s'estableixen unes mesures d'impulsió contra la desocupació que poden ser aplicades a partir del nivell local. Aquestes mesures es refereixen al control i publicitat del cens dels sense feina, amb creació d'òrgans de vigilància i control paritaris d'administració, empresaris i treballadors, fonamentalment a través dels sindicats; a la possibilitat d'ampliar els terminis de prestació, justificadament (per exemple que es tracti de casos de personal de difícil reconversió professional, subjecte a una crisi persistent d'un sector o localitats molt precisos), i a l'adequació a un màxim i sobretot a un mínim de percepció.

Aquestes comissions de control, que un cop realitza-

Borja de Riquer

"No és sols un combat universitari"

"Hem de reaccionar ràpidament, prenent la iniciativa i no acceptant els ritmes i terrenys marcats pel ministeri. Però aquest no és un combat estrictament universitari. Cal que tothom prengui consciència d'aquesta situació", ha declarat a TREBALL Borja de Riquer, professor universitari, en relació als plans de la UCD sobre la universitat.

—¿Què creus que cal fer?

—És necessari combinar l'actuació a tres nivells: d'una banda, continuar la pressió democratitzadora a nivell dels centres, departaments i càtedres, a les facultats i escoles, establint-hi autèntics òrgans democràtics de gestió amb la participació de tots els estaments, creant comissions de contractació, de control del pressupost. Cal desbordar des de la base els raquítics i autoritaris estatuts encara vigents a les universitats i imposar, amb el més ampli consens, una organització democràtica de la vida universitària. Sense això els claustres de les universitats, segon nivell d'actuació, podrien esdevenir simples muntatges superestructurals sense cap lligam i suport als centres. El tercer camp d'actuació és el Parlament. Cal que els grups parlamentaris d'esquerra, i també aquells que volen una autèntica universitat catalana i democràtica, lluitin per tal d'evitar que s'aprovin lleis que podrien ser una greu hipoteca per als projectes autonòmics universitaris ja proclamats als claustres catalans. S'ha de cercar que s'aprovin lleis tan genèriques i globals com sigui possible i que les mateixes universitats concretin i facin els reglaments d'aplicació."

des les eleccions sindicals (en un terme màxim de quatre mesos) podrien coincidir amb les comissions locals de control de la Seguretat Social, haurien d'impulsar-se des d'ara mateix, sense esperar eleccions, especialment als llocs on hi ha més problema de feina.

Però aquestes comissions han d'establir-se també a nivell comarcal i en el cas de Catalunya fóra bo establir-ne una d'àmbit nacional, amb representació dels òrgans de l'administració perifèrica competents en la matèria, els empresaris i els treballadors a través dels sindicats. Així es podrien establir les normes per a una política laboral amb coneixement de causa.

Cal no oblidar que aquesta mesura del pacte permet a les centrals controlar-lo parcialment, tot i no haver-ne estat signataris formals.

En síntesi, el Pacte contempla una sèrie de mesures a fi de forçar l'ocupació. A part de la despesa pública prevista en construccions escolars i altres equipaments, despesa que cal valorar no solament com a creadora directa de feina i font de satisfacció de necessitats populars sinó també com a estimuladora indirecta de l'activitat productiva, cal considerar els descomptes en

els pagaments a la Seguretat Social a empreses que absorbeixin mà d'obra, inclusivament amb la possibilitat de contractació personal sense feina, sense que això suposi una pèrdua per al treballador un cop torni a trobar-se desocupat (apartat E del pacte). En el mateix sentit, si s'aconseguissin controls eficaços, jugarien les previsions de distribució de crèdit entre petites, mitjanes i grans empreses, i les normes paral·leles sobre caixes d'estalvis.

Finalment, cal no perdre de vista que el pacte de la Moncloa implica la presa de diversos tipus de mesures, de caire molt divers quant a llur nivell de concreció en el temps. D'una banda, existeix ja un paquet de mesures que incideixen sobre l'atur i que cal fer complir. Hi ha, d'altra banda, un ventall de mesures que podrien tenir un impacte sobre l'atur però que romanen en el buit si les forces d'esquerra no pressionen perquè el govern les precisi. I hi ha també, cal no oblidar-ho, tot un conjunt de mesures complementàries que, si els comunistes lluitem, poden configurar un procés obert —obert pel mateix pacte— en el sentit d'afavorir els interessos de les classes treballadores.

ENRIC CERDÀ

TREBALL
NECESSITA
COMPTABLE
TARDES

CONDICIONS A CONVENIR

DIRIGIU-VOS A

Toni Segarra: TREBALL, Viladomat, 106, 8è, Barcelona
Telèfons: 323 11 54 i 323 10 50

Conselleria de l'Agricultura

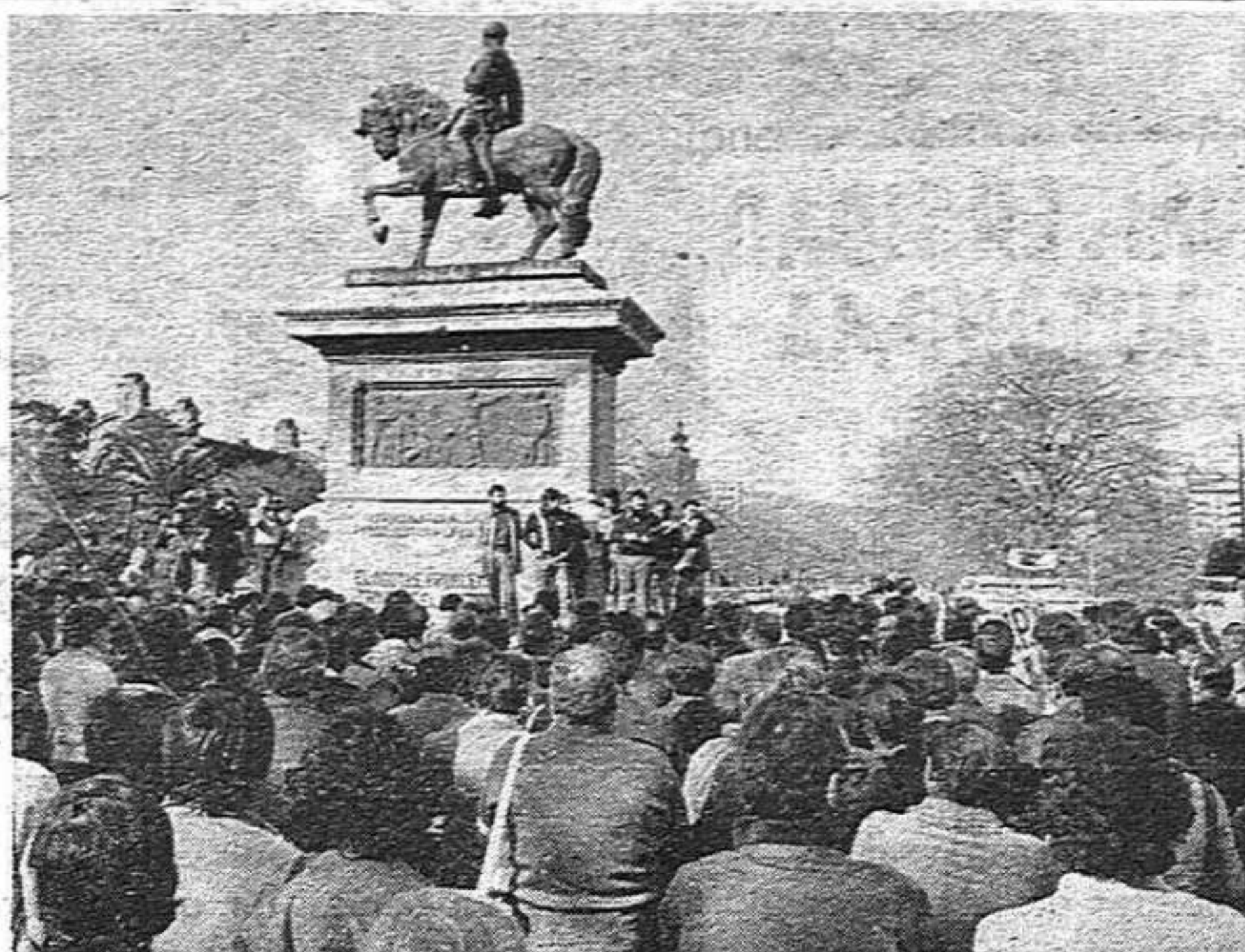
Dir que el camp té greus problemes pot esdevenir a hores d'ara un tòpic. La Unió de Pagesos ha definit quines coses preocupen més en aquests moments els pagesos: els preus, els impostos i les cotitzacions a la seguretat social sobre la base de les peonades teòriques, les importacions, una seguretat social inadequada. També hi ha problemes de representativitat: els pagesos demanen amb urgència la conselleria d'Agricultura de la Generalitat, que els serveis agraris, avui a càrrec de l'Estat, passin a dependre d'aquesta conselleria i que els sindicats pagesos puguin jugar el paper que els correspon amb eliminació de les atribucions que avui tenen les cambres agràries i que les converteixen en una mena de sindicat vertical.

Totes aquestes reivindicacions són no solament justes sinó necessàries, imprescindibles, i expliquen l'acció dels pagesos a tot Espanya: avui el país es troba amb un grau de necessitats que demanen ràpida satisfacció. I potser el camp ha estat un dels sectors més explotats durant la dictadura. Ha estat, a més, un sector al qual el govern ha ignorat sistemàticament.

El remei no serà fàcil, però cal fer tot allò que calgui per tal de donar satisfacció als homes i dones del camp.

I el primer que cal és donar contingut a la Generalitat, constituir-ne el Consell i crear, com han reclamat els pagesos catalans, la Conselleria d'Agricultura.

I cal també mobilitzar-se responsablement, perquè es compleixin els acords de la Moncloa, defugint actituds que contribueixin a desestabilitzar la democràcia, com les que podrien produir-se si els problemes del camp no troben solucions adients.

A les comarques catalanes

Els pagesos, al carrer

La crida de la Unió de Pagesos i d'altres organitzacions membres de la Coordinadora de Sindicats Agrícoles de l'Estat espanyol a manifestar-se dilluns passat, dia 21, davant dels governs civils de Catalunya, va trobar la seva màxima i radicalitzada resposta a la ciutat de Lleida, tal com ens explica en crònica a part Magda Ballester.

A Tarragona, segona de les manifestacions per ordre d'importància, tres mil pagesos de les comarques tarragonines acompanyaren el lliurament al Govern Civil d'una plataforma reivindicativa elaborada per la Unió de Pagesos. A les onze del matí es concentraren a les Rambles amb gran nombre de pancartes i senyeres. Prengueren la paraula diversos representants de comarques que exposaren els diferents problemes del sector. Una manifestació encapçalada pels parlamentaris Pep Jai, Solé Barberà, Josep Anton Baixeres i Josep Cen-

dra, i pels dirigents de la Unió, es dirigí de les Rambles al Govern Civil, on una comissió acompanyada pels parlamentaris s'entrevistà amb el governador Robert Graupera.

A Girona, el nombre de ma-

nifestants arribà al miler. Després d'un breu parlament i de la lectura d'una plataforma destinada al Governador, en la qual, entre altres coses, es demanava que els serveis tècnics d'agricultura estiguessin en mans de la Generalitat, la manifestació s'adreçà cap al Govern Civil.

També Barcelona va tenir la seva manifestació pagesa. Uns

cinc-cents camperols van aplegar-se al Parc de la Ciutadella, on tingueren lloc diversos parlaments, per marxar tot seguit cap al Govern Civil. Hi hagué una ocupació simbòlica de la COSA i hi deixaren les pancartes. Una comissió es dirigí al Palau de la Generalitat per lliurar un document que assenyalava, entre altres coses, la necessitat de la creació de la Conselleria d'Agricultura de la Generalitat.

Crònica de Lleida

L'angoixa de la terra

LLEIDA (Magda Ballester).— Aquest dilluns, 21 de novembre, l'eina de treball agrícola fou substituïda per la presència de catorze mil pagesos als carrers de Lleida —un 32 per cent dels camperols lleidatans— que es feien seva la crida de la Coordinadora de Sindicats Agrícoles de l'Estat espanyol, exigien l'obertura de negociacions amb el govern Suárez, reclamaven una seguretat social agrària justa, i, en síntesi, expressaven públicament la seva angoixa davant d'un esdevenidor que sembla condemnar-los a ser les víctimes prioritàries de la crisi econòmica.

Les delegacions del Segrià, les Garrigues, la Noguera, la Segarra, l'Urgell, el Pallars, el Solsonès i l'Urgellet arribaren a la plaça de l'antic mercat de Magdalenes acompanyades de més de cent cinquanta pancartes que, en desplegar-se, foren decididores del signe de la manifestació: "No al Pacte de la Moncloa", "El pagès escoltarà o de fam et fotrà", "L'emplastre de la Moncloa: 38 més 2 igual a 40 anys"... tot denunciant l'actuació dels monopolis en la qüestió de l'oli, la falsedat de les subvencions promeses arran de les darreres gelades, la demagògia del sistema de cotització a la seguretat social a base de les peonades teòriques, la creació verticalista de les cambres agràries i tantes altres coses a les quals es contraposava la imatge d'una Unió de Pagesos armada amb un fort garrot o que penjava pel coll el president del govern.

Els pagesos estigueren dempeus durant hora i quart a la plaça, escoltant els parlaments dels representants de les comarques i el diputat Josep Pau, portaveu dels parlamentaris lleidatans que s'adherien a l'acte i es comprometien a portar els problemes del camp a la Generalitat, al Congrés i al Senat. Feia fred, molt fred, a l'antic mercat de Magdalenes, però encara no en feia prou per calmar els ànims dels manifestants que, passades les dotze del migdia, enfilaven el carrer Anselm Clavé cantant els Segadors i cridant constantment "No al pacte de la Moncloa", "Fora les Cambres Agràries",

"Ministro de Agricultura a la basura", "Martín Villa, dimissió", "Seguretat justa per al camp", "Fora sindicats grocs", "Volem conselleria Generalitat", "No a les importacions", "Volem viure de la terra" i alguns visques a la Unió de Pagesos.

Xiulades davant l'edifici de la Diputació. Xiulades davant del palau de l'Audiència, per on casualment passava Carles Gallardo, ex-secretari de la COSA i avui secretari del SAC (Sindicat Agrícola de Catalunya). Aplaudiment davant d'una UTECO que el moviment cooperativista —adherit i present a la manifestació— ha trencat democràticament. I, a la una de la tarda, catorze mil pagesos superaren el servei d'ordre i ocuparen la plaça del Govern Civil; foren 45 minuts de crispació i d'un nerviosisme que els dirigents de la Unió no podien controlar des dels seus impotents

megàfons. La marxa pagesa volia que el governador sortís al balcó, però Ramon Soldevila, que només dedicà tres minuts a la protesta camperola, i que hi prohibí l'assistència de la premsa, no va tenir ganes de deixar-se veure. Coincidint amb l'aparició de tres jeeps i una furgoneta de la policia armada, començà a difondre's que un grup de gent se n'anava a ocupar la Cambra Agrària, la Delegació d'Agricultura i la de Comerç Interior. La concentració es va dissolent, a desgrat de molts dels seus participants, i, a la tarda, es confirma l'intent d'ocupar la Cambra Agrària, que no prospera per trobar-se tancada, i el lliurament d'un document contra les importacions de pera i poma al delegat de Comerç Interior.

A les quatre de la tarda roda de premsa. Una afirmació seriosa i greu als llavis dels representants de la Unió de Pagesos: "El sindicat ja no pot tornar a convocar els seus afiliats a una manifestació pacífica. Si el govern no obre les negociacions amb la Coordinadora la següent proposta serà una acció radicalitzada per la segona quinzena de desembre." Parlen de desabastar el mercat i de tallar la comunicació de les carreteres.

A les fotos de J. Civit, tres moments de la manifestació de pagesos a Barcelona: al parc de la Ciutadella i davant el Govern Civil.

CADA MATÍ LLEGIU

AVUI diari en català

DEMANEU-LO AL VOSTRE QUIOSC

AVUI
AVUI
AVUI

Un diari independent i objectiu, al servei dels Països Catalans.

Un diari per al futur

SUBSCRIVIU-VOS-HI

Quan tanquem aquest número de TREBALL el govern encara no ha pres decisió sobre el quan i el com de les eleccions sindicals. I el buit sindical que ha deixat el verticalisme és cada cop més profund. Cal omplir-lo amb urgència. I cal dibuixar un nou mapa sindical que reflecteixi les opcions reals dels treballadors, així com portar la democràcia a les fàbriques. Per tot això, les eleccions sindicals són decisives. Els treballa-

dors seran convocats a una cita transcendental. També els comunistes ens hi sentim convocats. I arreu on ens trobem, prestarem el nostre suport a la campanya electoral i a les candidatures de les Comissions Obreres.

Perquè entenem que són les Comissions Obreres qui millor pot representar i defensar les reivindicacions dels treballadors.

Les eleccions sindicals

Baix Llobregat: ha començat la campanya

El secretari general de les Comissions Obreres del Baix Llobregat és molt jove. Carles Navales només té vint-i-quatre anys, però la seva edat no pot amagar una intensa vida de lluita obrera i sindical. L'any setanta-dos fou empresonat, l'any setanta-quatre acomiadat d'Elsa, en el marc d'una llarga vaga que desencadenà la primera vaga general al Baix Llobregat. Carles Navales fou president de la UTT del Vidre i ara és membre del Secretariat de la CONC i membre del Comitè Central del PSUC d'ençà del IV Congrés. Parlem amb ell de les properes eleccions sindicals, de la crisi econòmica, del Pacte de la Moncloa i d'altres temes de l'actualitat sindical a la comarca.

—*Com veus les properes eleccions sindicals al Baix Llobregat?*

—Penso que hi ha importants elements a l'hora de veure els trets específics de les eleccions sindicals a la nostra comarca. Cal començar dient que el nivell d'afiliació a Comissions Obreres és molt important: tenim més de cinquanta-sis mil afiliats, la qual cosa suposa un cinquantaine per cent de la població assalariada de la comarca. I dic això perquè aquestes xifres donen suport a una possibilitat real de treball unitari. D'un treball unitari en profunditat i amb unes enormes garanties.

Per a nosaltres, aquestes eleccions sindicals han de complir tres objectius fonamentals en la fase actual: Un, omplir el buit en la negociació dels convenis, en la relació amb la patronal. Però molt més que això: gràcies a aquestes eleccions —i és un altre objectiu—, avançarem cap a organismes unitaris de base, de participació de masses en la línia de Comissions Obreres, però també en la concepció general de l'eurocomunisme. Finalment, també calen les eleccions per sortir favorablement de la crisi, perquè en el plantejament d'alternatives de resolució no sols cal l'activitat de les centrals sindicals, sinó també la participació dels organismes unitaris resultants de les eleccions, que han de representar tots els treballadors.

—*El debat llistes obertes-llistes tancades com es veu, al moviment obrer d'aquesta comarca?*

—Les Comissions Obreres ja vàrem encetar aquest debat el mes de juny, editant un text que fou distribuït extraordinàriament per la comarca. En vam editar vint milt exemplars. En aquest text ja ens pronunciàvem per un tipus d'elecció: llistes obertes i votació nominal.

Però nosaltres no hem cercat en cap moment tancar el debat. Ben al contrari, volem que siguin els treballadors que ho decideixin. Per això hem impulsat, simultàniament,

assemblees dels treballadors i contactes amb les centrals a cada lloc de treball, cercant l'acord de totes. Però considerem que han d'ésser els treballadors que decideixin, en llurs assemblees, com volen les eleccions. Això és essencial i sobirà.

—*Quins resultats s'han obtingut, a les empreses on hi ha hagut ja eleccions?*

—S'han fet eleccions a unes vint empreses i totes s'han fet amb llistes obertes. Les més conegudes són Corberó, Braun, Gallina Blanca i Laforça. Cal dir que han guanyat els criteris més unitaris i que les Comissions Obreres hem sigut majoritàries.

—*Com esteu preparant les eleccions?*

—En primer lloc, fent una gran campanya de mítings, conferències, xerrades, etc., que ja vàrem començar abans de l'estiu. Tot això ens ha donat un primer fruit: una gran sensibilitat i sentit de la responsabilitat dels treballadors envers les eleccions.

Cal assenyalar també que a les empreses on el buit sindical es manifesta greument, bé sigui per la situació dels antics enllaços o bé per necessitats de la negociació, hem impulsat celebrar eleccions, ja. Eleccions amb negociació amb l'empresari per tal d'obtenir unes garanties sindicals per als delegats, si més no semblants a les que tenien els representants abans. I ho estem aconseguint.

Anem cap aquestes eleccions amb unes idees molt clares de programa: aplicació de l'amnistia laboral; una sortida a la crisi amb plantejaments de classe, seguint el programa mínim de CCOO; els plens drets i garanties sindicals i la formació, a nivell de comarca, d'una coordinadora de consells d'empresa.

—*Quins trets específics té la crisi, al Baix Llobregat?*

—La diferència amb altres comarques catalanes és que no hi ha un ram concret on la situació sigui molt més greu que a d'altres, com passa al tèxtil del Vallès o del Bages. La crisi arriba als rams més diferents. Però també té parti-

cularitats al Baix Llobregat. A la comarca hi ha moltes petites i mitjanes empreses que depenen de grans monopolis i multinacionals; qualsevol variació econòmica d'aquestes comporta un procés de crisi en cadena per a dotzenes d'empreses.

Endemés, la fama de comarca conflictiva ha portat a una reducció important de l'expansió industrial. Gairebé no s'obre cap indústria nova. I, en no crear-se nous llocs de treball, ha augmentat l'atur d'una manera alarmant. Aquest és un dels problemes de fons i més preocupants.

—*Com veuen els treballadors el Pacte de la Moncloa, des de el lloc on ets?*

—Crec que l'assumpció del Pacte de la Moncloa per part dels treballadors del Baix Llobregat és molt important. Hem endegat un procés de discussió i informació que ja està donant fruits molt importants als llocs de treball, a les fàbriques més importants. Sense menysprear els augments salarials, impor-

tants, que pot comportar l'aplicació dels acords de la Moncloa, cal subratllar que tot això permet situar el sindicalisme en el marc nou, més elevat. En el marc i l'aspecte socio-polític que defineix Comissions Obreres per al sindicalisme; en aquest sentit estem donant un gran pas endavant; Un pas que estan donant molts milers de treballadors de la comarca.

Però encara hi ha un altre aspecte en el qual posem molt d'èmfasi: l'aplicació concreta dels acords a cadascun dels nivells de la vida laboral, sindical i cívica. En això, també creiem que s'hi sentiran cridats els treballadors.

Deixem Navales amb les seves tasques. Enormes tasques sindicals i polítiques. Però en aquest cas, Navales en té una més: reivindicar junt amb els gairebé dos-cents acomiadats del Baix Llobregat, la reincorporació a llurs llocs de treball. I en Carles Navales el reivindicar per tornar a l'Elsa.

FRANCESC BALTASAR

«Transportes de Barcelona»

Victòria de Comissions

Les eleccions sindicals a "Transportes de Barcelona S.A." han estat tot un èxit per a les Comissions Obreres: dels 99 delegats elegits 97 són de CCOO, un de CNT, i un altre independent no afiliat. La participació, estimada en un 60,3 per cent, ha estat molt alta si tenim en compte els índexs de les antigues eleccions del sindicat vertical i també els problemes interns provocats per la no participació de la UGT a les eleccions. TREBALL ha parlat amb Miquel Bonilla, secretari del Sindicat de Transportes de CCOO i delegat elegit, perquè ens expliqui com han estat aquestes eleccions i la tasca desenvolupada per les Comissions Obreres.

—*Com va ésser el procés per anar cap a les eleccions, a la vostra empresa?*

—A partir de la constitució del sindicat de Comissions Obreres del ram, l'afiliació va tenir un impuls molt fort, malgrat que alguns dels homes que sempre havien treballat amb nosaltres s'afiliaren a la UGT, veient-hi una opció sindical més feta, amb un secretariat ja constituït. El mes de juny, la nostra iniciativa va ser la creació d'un comitè unitari, amb l'objectiu de crear una normativa electoral per escollir delegats. Aquest comitè unitari va substituir els enllaços sindicals, i anava elaborant la normativa quan començaren els problemes interns de la UGT.

—*Quins foren aquests problemes?*

—L'antic jurat d'empresa,

format per homes de Reforma Social Española, va oferir a la UGT l'afiliació de 4.800 treballadors, amb la condició de substituir els membres d'UGT que estaven en el jurat. Efectivament, foren separats del seu càrrec, i tot l'antic comitè de la UGT va passar a afiliar-se a Comissions Obreres. Nosaltres, mentrestant, continuàvem l'elaboració de les normes i amb el moviment assembleari. El "nou comitè" és va negar a acceptar les normes i demanà llistes tancades i un ajornament de les eleccions. L'assemblea de treballadors va aprovar la normativa elaborada pel comitè unitari. Enfront d'això, UGT decidí no participar a les eleccions, dient que la normativa no tenia un marc jurídic-legal.

—*Com es convocaren, llavors, les eleccions?*

—L'assemblea de treballa-

Les eleccions a Terrassa

Sortir de la crisi, el primer punt

Sense saber ben bé com, la normativa que ha de regular les properes eleccions sindicals no acaba mai de decretar-se. A tot arreu les centrals sindicals, mentre esperen, han començat ja la campanya. TREBALL ha volgut conèixer l'opinió d'un dels dirigents de Comissions Obreres a Terrassa sobre la preparació d'aquestes eleccions. Hem parlat amb Joan Màrquez, treballador de l'empresa "Tintes Viscolán". Secretari del Sindicat Tèxtil, a la ciutat, de la Unió Local de Comissions Obreres.

—*Com veus aquestes properes eleccions sindicals?*

—Estem realment preocupats perquè no hagi sortit encara la normativa que reguli les eleccions. Hi ha una indecisió per part del Govern. O bé s'enfronta de manera directa a la realitat del món del treball que són les Comissions Obreres o bé ho fa amb UGT. Aquesta indecisió —o el responsable que la normativa no aparegui— està perjudicant enormement la classe treballadora.

—*A nivell organitzatiu, com us plantegeu la campanya?*

—A la Unió s'ha format una Comissió en la qual hi ha representació de tots els rams de producció, però a allò que donem una importància fonamental és al treball de creació de les seccions del nostre sindicat, a cada empresa. Això, ens dona dues perspectives de treball molt concretes: una és la del desenvolupament i enfortiment del sindicat com a tal, i l'altra, la preparació d'una manera directa, amb els treballadors, d'aquestes eleccions.

—*Quins elements importants destacareu en la campanya electoral?*

—Tota la campanya estarà fonamentada i enfocada de cara a la situació de crisi que pateix la ciutat. Nosaltres no pretenem oferir l'oro i el moro als treballadors, ja que no seria just i no ajudaria a res; som conscients de la realitat i, per tant, el nostre primer punt a la campanya és cercar una sortida viable per als treballadors.

El que més ens preocupa és mantenir el lloc de treball i les condicions d'aquest, ja que hem sortit d'una situació sindical en la qual les condicions de vida eren ignorades per la CNS.

—*A Terrassa, i concretament a l'Ajuntament, esteu celebrant una sèrie de reunions amb totes les forces locals: partits, empresaris i Ajuntament, per tal de trobar una sortida a la crisi i per evitar el deteriorament de la gestió municipal. Quina impressió teniu d'aquestes reunions?*

—La seva importància és fonamental, perquè considerem que la solució dels problemes no passa avui per la posició d'un sector determinat sinó que creiem, i per això hi assistim, que cal buscar-la de manera conjunta. Les nostres posicions són clares al respecte, per tal que les solucions que es trobin siguin també favorables als treballadors.

—*Algú assegura que la participació a aquestes reunions no significa altra cosa que participar en el "pacte social"...*

—És clar que per la nostra imaginació no hi passa, això del pacte social. Cal conèixer la diferència entre una discussió que pot arribar a uns acords mínims i el pacte social que, en si mateix, ja porta la renúncia a la lluita reivindicativa. Nosaltres estem plantejant, en àmplies reunions, la plataforma del conveni i el problema dels expedients de crisi amb les solucions que nosaltres hi donem. Per aquesta plataforma lluitem, i on hi ha una lluita no hi ha pacte social.

—*A Terrassa, com a d'altres llocs, hi ha empreses on ja s'han celebrat les eleccions...*

—A l'empresa on jo treballa, per exemple. Allà, l'experiència que tenim és de llistes obertes, a les quals es va apuntar tot el qui va voler. En una assemblea amb vot secret es van nomenar deu delegats i tots ells són del sindicat de Comissions Obreres. Ja sé que l'exemple pot semblar exagerat, però les llistes obertes ofereixen moltes més garanties d'elecció veritablement democràtica. Cal tenir en compte que molts treballadors encara no estan afiliats a cap sindicat.

M. d'AMPOSTA

J. GIRONA

No volen més "serveis especials"

Els policies municipals, funcionaris a seques

Fa temps que la policia municipal està lluitant per recuperar la seva identitat. Ells volen ser funcionaris a seques, treballadors de l'administració pública amb funcions de vigilància, de regulació de trànsit urbà, de servei públic, mentre que algú s'entesta a seguir considerant-los "serveis especials".

La dictadura els va utilitzar com a elements repressors de reserva, susceptibles en tot moment de passar a les ordres del cap de la força pública; així, foren obligats a anar a la caça dels qui pintaven o llançaven fulls clandestinament, a esbandir manifestacions i a detenir els "subversius".

Avui, el concepte "serveis especials" continua amagant servituds insuportables en una situació de democràcia. La policia municipal no pot sindicar-se, tampoc no pot fer reunions ni assemblees per discutir els seus problemes, menys encara manifestar-se i ha de veure l'intrusisme com a pràctica comuna a l'hora de ser ocupats càrrecs superiors. Ha d'aguantar també baixos salaris, contractes de treball provisionals, jornades irregulars molts cops no remunerades i feines que no corresponen a la seva funció.

Foren els policies municipals de Barcelona els qui primer es plantejaren la lluita per la dignificació de la professió i per llurs reivindicacions econòmiques. Aquesta lluita passava, i passa, per reconèixer els policies municipals com a treballadors de l'administració pública i no com a membres d'un cos especial: d'aquí que veïssin en l'STAC (Sindicat de Treballadors de l'Administració de Catalunya) una eina imprescindible per a la consecució dels seus objectius. Avui són molts els policies municipals d'arreu de Catalunya que militen en aquest sindicat.

Darrerament, els policies municipals de Sabadell, Granollers i Mollet han denunciat públicament la seva situació, així com les arbitriarietats dels caps municipals a l'hora d'aplicar una llei que hauria de ser igual per a tots.

Els de Sabadell han fet constar que l'Ajuntament els deu endarreriments des de l'any 73, la suma dels quals arriba, en aquests moments, a un promig de quaranta mil pessetes per persona. Han denunciat, també, una escala de salaris que consideren injusta. La forma com són coberts els càrrecs superiors, no per promoció de gent de la plan-

tilla, sinó per elements forans, pràctica habitual a gairebé totes les municipalitats, és una altra de les injustícies contra la qual els policies municipals de Sabadell lluiten. D'altra banda, han expressat la seva solidaritat amb els policies expedientats per segona vegada per causes relacionades amb les multes i regulació del tràfic. La realitat, afirmen els policies sabadellencs, és que moltes sancions legals han estat anul·lades per l'Ajuntament quan es tractava d'amics dels regidors o de persones amb influència entre els alts càrrecs municipals.

A Mollet del Vallès, exceptuant els policies que porten galons, tots els altres s'han afiliat a l'STAC, malgrat les amenaces del secretari de l'Ajuntament en el sentit que la gent d'armes no es pot sindicar ni reunir-se. I és que la policia municipal de Mollet tenia els nassos plens de no cobrar el plus de dedicació plena, ni

l'hora extraordinària que feien cada dia, com tampoc no se'ls pagava un augment de sou que ja tenien aprovat feia temps. Diverses vegades estigueren a punt de tancar-se a l'ajuntament i ho haguessin fet si no haguessin estat satisfetes les seves reivindicacions.

També a Granollers la policia municipal ha dit prou. El catalitzador ha estat l'acomodament d'un dels seus membres, acusat de conducta irregular. Una comissió elegida per votació secreta entre uns cinquanta membres ha denunciat públicament el fet i d'altres coses. La policia municipal de Granollers es queixa de la manera que són designats els seus caps: per decret de l'alcalde i amb personal aliè al cos. No han tingut pèls a la llengua a l'hora de denunciar el caciquisme imperant a l'ajuntament granollerí, amb proves de multes anul·lades a persones amb influència dins de la casa gran.

JOAN SANJUAN

Un treball "transitori" i "auxiliar"

El dret a la formació professional

La situació d'inferioritat de la dona en el món laboral és un dels fets que es denuncia sovint, però contra el qual trobem grans dificultats per lluitar. La llei diu que "a igual treball, igual salari". La realitat és molt més complexa i escorredissa: diferències salarials, distinció de categories, dificultats de trobar feina per a les casades, manca de serveis col·lectius que facilitin el treball de les mares, oficis femenins... La llista seria inacabable, i sempre la dona tindria les de perdre.

Un dels aspectes importants de tota aquesta tanca laboral de filferro empuat contra la dona és la formació professional. Si les dones no tenim els mateixos oficis, ¿com podem obtenir les mateixes feines i, per consegüent, igual remuneració que els homes?

En primer lloc, cal assenyalar la precària situació de tota la formació professional que, a Catalunya, encara és majoritàriament en mans privades, malgrat que, segons la Llei d'Educació, hauria de ser obligatòria i gratuïta. Manca de centres, professorat sovint poc preparat, deficients condicions pedagògiques, etc.

El percentatge de dones en la formació professional ha crescut considerablement els darrers anys. D'un 9 per cent en el curs 71-72, s'ha passat a un 20,2 per cent el 73-74. Però, el mateix curs, les dones eren només un 5,4 per cent dels alumnes que van superar les proves d'oficialia.

Les estudiants estan concentrades a tall i confecció, cosmètica, perruqueria, delinants, química industrial, administratius. Mentre que els homes estudien, en major o menor proporció, totes les branques, les dones no figuren a metal·lúrgia ni automòbil, i fins i tot el tèxtil, que

dona feina a tanta mà d'obra femenina, no té pràcticament dones estudiant aquesta especialitat a la formació professional.

La proporció de noies en la formació professional augmenta amb el nivell econòmic de les famílies. Si només es pot pagar els estudis d'un fill, es paguen els del noi —la noia, que treballi fins que es casi— i si poden estudiar tots dos, ell estudiarà el batxillerat o anirà a la Universitat abans que no ella. A la selectivitat econòmica s'hi afegeix la selectivitat pel sexe.

Al mercat de treball les dones es troben arraconades als nivells de peonatge o de qualificació inferior que, per tant, són més malpagats. Però també la noia estudiant veu limitades les seves possibilitats perquè, a part d'encarregar-la cap a professions femenines com mestra, infermera o secretària, sap que, si estudia segons quines branques de la formació professional, no trobarà feina. ¿On s'ha vist una dona mecànica, electricista o minaire?

La formació professional és essencialment pensada per als homes. Davant de les dificultats (ser l'única dona en una classe, no trobar suficients escoles mixtes o femenines), la

Encara més marginades

Les dones, als barris populars

El moviment feminista va prenent cos. L'espero que van representar les "Jornades de la Dona" ha anat desvetllant la consciència, a molts nivells, d'una situació de dominació i opressió que es dona, encara que amb diferent intensitat, a tota la societat. Però, si les elaboracions teòriques han anat aprofundint el problema, les vies de resolució i sobretot la seva viabilitat pràctica no han entrat encara en un camp fructífer. En bastants casos aquest moviment ha tingut, i té, un caire minoritari i sectorial. Això es veu amb molta claretat als barris populars on la marginació de la dona és més greu, més patent i més difícil de vèncer.

Sobre aquest tema hem entrevistat Marta Ferrés, dirigent del PSUC al Baix Llobregat.

—¿Com és la marginació de la dona als barris populars?

—L'impacte ideològic burgès i masclista té més penetració i força en aquests barris perquè els treballadors es troben més sotmesos a la influència dels mitjans de comunicació. La consciència d'opressió masclista entre les dones és més baixa i confusa. La dona manca d'autonomia econòmica; en ella recau el pes de la família, que en molts casos serà nombrosa; la pressió de la ideologia dominant per mantenir-la com "esclava de la llar" és més elevada, etc.

Així, la dona, en aquest món, entra en unes relacions que l'aïllen de la vida col·lectiva. Pel que fa a la sexualitat, la desinformació i la poca assistència mèdica que rep fan que els tabús sexuals adoptin formes demencials, i provoquin unes relacions amatòries que, per a la dona, poden arribar a ser autèntiques angoixes, autèntics calvaris.

—Aquesta anàlisi, ¿com la transplanteu a una pràctica que afavoreixi el trencament d'aquesta situació?

—A través de les vocalies de les associacions de veïns, creiem convenient efectuar reunions que fomentin l'amistat i la col·laboració entre les dones, per l'aïllament en què es troben moltes d'elles. També cal fer-les participants, a tots nivells, de tasques com les d'aconseguir escoles i guarderies per als seus fills o exigir millores a la Seguretat Social en el tractament de l'embaràs i el part. En definitiva, es tracta que les dones tinguin consciència que cada una té dret a una vida pròpia, i no solament en funció de la seva família; que pot tenir les seves reunions, diversions, militància, vacances i vot, etc., i que, perquè la dona ho pugui gaudir, cal repartir la feina de la llar.

—Això últim comporta, en certa manera, un redreçament ideològic...

—Sí. Contra la ideologia dominant, cal dotar la dona d'objectius de tipus social, que descobreixi que té un paper a jugar enfront de les injustícies, en la participació política en defensa dels seus drets com a dona. També a nivell familiar cal reflexionar novament sobre les relacions de la parella, sobre com respectar la individualitat, discutir sobre les agressions que en aquest nivell es puguin produir, superar la idea de propietat dels fills, de la dona, del marit, i veure, en poques paraules, la parella en el conjunt de ciutadans, en el conjunt del barri...

—Bé, però aquest plantejament —treure la dona de "casa seva"— no crec que pugui fer-se de cop i volta...

—És veritat que els actuals condicionants, fills, marit, horari casolà, etc., impedeixen trencar de cop aquesta marginació, però en una primera fase és interessant aglutinar les dones per activitats específiques, a hores especials. Encara que s'ha de tendir a no establir aquestes fórmules, ja que podrien suposar una nova forma de marginació.

—¿Com veus el lligam del moviment feminista amb els objectius generals d'altres moviments socials i polítics del país?

—No és positiu que el moviment feminista vagi deslligat dels altres moviments reivindicatius. Pensem que ha de fer valer les seves exigències davant les noves institucions democràtiques: a les Corts, exigint la millora de la situació jurídica de la dona, reclamant l'amnistia total per a la dona, la igualtat amb l'home en l'educació i en el treball.

Davant la Generalitat, cal exigir, i col·laborar a crear, institucions que afavoreixin l'avenç de l'alliberament de la dona, etc. Si el moviment feminista no fa un esforç constant d'enviar a aquests organismes les nostres exigències i de participar-hi activament i pretenem que es resolguin les coses creant "societats de dones", el feminisme prendrà un caire radical i la seva influència serà minoritària.

Policies municipals: funcionaris a seques

ELENA POSA

TONI ALBERT

Una lluita que s'articula

El moviment gai

Segons les estadístiques de Kindsey, el 50 per cent de la població ha tingut, al llarg de la seva vida, alguna experiència homosexual. Avui, a casa nostra, el moviment gai empeny amb força, especialment a través del FAGC (Front d'Alliberament Gai de Catalunya), amb membres dels quals ha parlat TREBALL

—Per definir el moviment gai hi ha dos pols estratègics. La conducta homosexual està reprimida a nivell ideològic i, en última instància, a nivell polític. La ideologia dominant crea un discurs social sexual que té tres caràcters: sexisme, masclisme i heterosexisme. El sexisme fa referència a una identificació de sexes, i crea la identitat masculina, la femenina i l'homosexual, i entre aquestes entitats es crea una jerarquia que anomenen masclisme. L'homosexualitat sorgeix com a identitat separada a partir del segle XIX, i està jeràrquicament per sota de l'heterosexualitat. Tot això es transmet a través dels aparells ideològics: família, escola, exèrcit, universitat, església, i té els seus ideologemes particulars, per exemple que l'homosexualitat és una malaltia, que és un pecat, que l'homosexual és un criminal, etcètera.

En efecte, mentre les societats antigues eren en general bisexuals —la cultura grega, per exemple—, l'Alemanya nazi va perseguir i exterminar els homosexuals. Tres mesos després de la Revolució d'Octubre, a la Unió Soviètica es va despenalitzar l'homosexualitat, i això va durar fins la pujada d'Stalin, l'any 34. A França, a les manifestacions de la CGT s'expulsava els homosexuals. Avui com avui, si més no, el panorama està canviant, sobretot gràcies a la lluita ideològica que els gais porten a dins els partits —estem a tot arreu, ens dirien—. El PCF en té una comissió presidida pel diputat Juquin, el PCI publicà l'any 75 una

declaració favorable a la lluita dels gais i la majoria de països de l'Est, excepció feta de la Unió Soviètica, Albània i Bulgària, no contemplan les conductes homosexuals com a delictes. A Espanya, la reivindicació dels gais es centra, exactament igual que d'altres capes marginades, en l'abolició de la franquista llei de perillositat social.

—La llei de perillositat social, la pateix el més lumpen, el més fotut. No hi ha actors, intel·lectuals..., als quals s'apliqui aquesta llei. Segons unes estadístiques publicades a "Triunfo" recentment, de noranta-vuit homosexuals detinguts a Espanya per aplicació d'aquesta llei, més de seixanta eren obrers industrials i lumpen-proletariat.

D'altra banda, les pràctiques i acceptació del fenomen homosexual per part de gent pertanyent a la classe obrera té sempre més dificultats. Això genera forts traumes psicològics.

—Quin és el moment actual del FAGC?

—Està en una fase d'augment progressiu. A Barcelona funcionen tretze grups d'acció territorial, que en general coincideixen amb una o més associacions de veïns, dins les quals també incidim a través de vocalies de gais o vocalies de sexualitat. Després hi ha els grups d'acció territorial a comarques, dels quals només funcionen els de la perifèria de Barcelona: Barcelonès, Va-

llès, Baix Llobregat... A mesura que et vas allunyant, va costant més perquè l'opressió és molt més forta. Als pobles petits tothom és més conegut... Ara, malgrat tot, hi estem incidint mitjançant conferències, per exemple.

—El FAGC, és un moviment unitari?

—Sí, totalment. Que recordem, és el darrer moviment unitari que queda. D'això ens n'hem preocupat, perquè tot just estiguéssim dividits, l'efectivitat seria pràcticament nul·la. Ara bé, a nivell d'argumentacions som independents de tota organització, encara que al FAGC hi ha militants de diferents partits. El que sí que té el FAGC és una

doble militància: que portin als seus partits obrers la discussió ideològica sobre l'homosexualitat.

Els membres del FAGC, en diferents moments de la xerrada, ens parlen dels aspectes externs, el que ells anomenen la ploma, el travestí, la marieta..., que representen una ínfima minoria en el moviment gai, però que sol ser allò que il·lustra fotogràficament el moviment gai, donant-li, doncs, una imatge que no correspon a l'ampla realitat.

— Per acabar, volem fer una crida als lectors de TREBALL perquè assisteixin a la nostra pròxima manifestació, el pro-

Tres membres del Front d'Alliberament Gai de Catalunya a la redacció de TREBALL: "És el darrer moviment unitari que queda" (Foto J. Morera)

política determinada cara als partits i organitzacions obreres, per intentar de fer un tipus de treball unitari cap aquest sector, que és el socialment més perjudicat. Fins i tot s'aconsella als membres del FAGC que practiquin la

per dia 4 de desembre, a Barcelona, davant dels jutjats.

I fora la llei de perillositat social.

ANTONI B.

Setmana de la vellesa

Reconèixer els drets dels vells

Els jubilats han protagonitzat a Barcelona una Setmana Internacional de la Vellesa que, malgrat la poca referència que n'han donat els mitjans informatius, cal conceptuar com un fet més en el procés d'assolir uns drets i unes condicions de vida inajornables per als vells que avui pateixen una greu marginació en la societat. Societat que, amb el seu esforç d'anys, han ajudat a aixecar.

Una de les puntualitzacions a què s'ha arribat en aquesta setmana, organitzada per la "Coordinadora de Jubilats i Pensionistes de Vocalies" de les associacions de veïns de Barcelona, diu així: "Jubilats, pensionistes o tota persona en edat de jubilació que ha treballat, té el dret que l'Estat li dediqui allò suficient per poder viure dignament. No es tracta de cap regal, perquè aquestes pensions les han conquistat treballant, ja que la mateixa societat no permet que ningú hi estigui sense treballar".

La sanitat des de la perspectiva dels avis i la necessitat imperiosa de residències han estat potser els temes que més interès han desvellat. "L'Estat ha d'ésser qui vetlli per la salut pública. Això ha de comportar una reestructuració total de l'administració sanitària i una planificació racional; lliure elecció de metges i control de la Seguretat Social per part del Col·legi de Metges, dels partits polítics i centrals sindicals, i, sobretot, portar endavant una medicina preventiva i establir una base d'estudis sobre gerontologia".

Respecte a les residències, hi va haver acord perquè aquestes deixin de ser "macroresidències" a fi d'humanitzar aquests centres que ara com ara, presenten moltes deficiències. Les miniresidències, com la del Poble Nou, es digué, cal multiplicar-les, i la seva responsabilitat ha de córrer a càrrec no de l'Ajuntament sinó de la Seguretat Social.

"Els drets de la dona jubilada no poden ser oblidats per la Seguretat Social", es va dir en referir-se a les dones que han dedicat tot el seu esforç a treballs casolans. També es prestà atenció al que es denominà "mínims energètics". "Els costos que representen per als jubilats els mínims d'aigua, gas, electricitat, telèfon, porteria, brossa, etc., que no arriben a gastar", motivà que es manifestés la més ampla disconformitat per la falta de consideració amb la penúria econòmica existent entre els homes i dones de la tercera edat.

T.A.

La protecció de patrimoni arquitectònic, una tasca col·lectiva: a la foto, el bell edifici gòtic de la plaça de la Ciutadella d'Horta, seu del PSUC en aquest barri de Barcelona.

Una tasca col·lectiva

Salvar el patrimoni arquitectònic

La necessitat de la protecció del patrimoni arquitectònic és assumida cada dia més per les classes populars del nostre país. La defensa d'aquesta part tan important del nostre patrimoni cultural ja no és exclusiva de catèdrics i doctors. Els moviments urbans, les associacions de base s'han fet ressò els darrers anys de la inquietud que escamparen pel país grups d'arquitectes i d'altres professionals amoinats per la desprotecció —quan no destrucció— del nostre patrimoni en mans de les classes dominants.

El poble s'ha identificat amb aquestes reivindicacions, conscient que, a part de les motivacions culturals per a la salvaguarda del patrimoni arquitectònic, sovint la reutilització d'aquest patrimoni constitueix la darrera possibilitat, als nostres barris i viles, d'eixugar l'escandalós dèficit d'equipaments heretat de la dictadura.

Les mobilitzacions populars al voltant de la reivindicació o la defensa d'aquest patrimoni —el casino de Manresa, el monestir de Sant Cugat, les escoles velles de Gelida, el

centre històric de Sant Just, el teatre romà de Tarragona, el Born, la casa Golferics, el mercat de les flors a Barcelona o les desaparegudes Can Campassol a Malgrat i Can Borgunyó a Sabadell— en són una prova.

No cal dir que la resposta dels centralistes serveis estatals en aquesta matèria o dels inoperants de les Diputacions, ha estat tan desafortunada com coherent amb l'actuació general de la burocràcia de la dictadura.

Catalunya viu ara amb l'esperança que un servei propi,

dins el marc de la Generalitat, —el gèrmèn del qual ja existeix: el SERPPAC— pugui donar la resposta adient. Perquè la protecció del patrimoni arquitectònic ha d'ésser una tasca fonamental de l'Administració (hem de perdre ja els prejudicis davant d'aquesta paraula fins ara fatídica i pensar en l'Administració democràtica i al servei del poble, que hem d'assolir en el futur). Però cal que prenguem consciència que és també una tasca col·lectiva.

I els partits polítics han d'assumir també el seu paper.

No es tracta només d'incloure la reivindicació del patrimoni arquitectònic en els programes electorals. Cal introduir-la en els programes de govern; cal que en tots els seus actes (des de les "pintades" fins a l'ús dels seus propis edificis o locals) els partits donin exemple i ajudin a la sensibilització.

Tots els partits i organitzacions democràtics tenen ara, en unes condicions polítiques ben diferents a les de la dictadura, nous compromisos amb el patrimoni arquitectònic català. D'una banda, col·laborar en la sensibilització col·lectiva i d'altra, impulsar des del futur Consell Executiu de la Generalitat la legitimitat del nou servei de protecció propi i la redacció de noves lleis i normatives.

La reutilització del bell edifici gòtic de la plaça de la Ciutadella d'Horta com a seu del PSUC, i la cura de les seves velles pedres, ha d'ésser un exemple d'aquest compromís, d'aquest testimoniatge del protagonisme que avui tenen les forces progressistes en la protecció del patrimoni arquitectònic, com a bé cultural i d'ús al servei de la col·lectivitat.

ANTONI GONZÀLEZ

La cloenda del Congrés de Cultura Catalana

Entrevista amb Jaume Fuster

Després de tota una setmana d'actes d'una notable importància cultural, se celebra diumenge, dia 27 de novembre, la cloenda oficial del Congrés de Cultura Catalana. En requadre a part, indiquem el programa d'actes de diumenge. Ens ha semblat, però, molt més important comentar amb un dels membres de l'executiu del Congrés, l'escriptor Jaume Fuster, què ha estat aquesta aventura col·lectiva a favor de la cultura catalana. La setmana vinent, TREBALL publicarà, a més, un altre balanç final, a càrrec de Xavier Folch.

Entrevistar un home enfeinat com Jaume Fuster no és fàcil. L'he trobat casualment a casa, i ens hem posat d'acord: a dos quarts de cinc al Col·legi d'Advocats.

—Jaume, coses importants que ha fet el Congrés...

—Sempre dic que hi ha tres coses importants: haver aconseguit una visió global de la cultura, en el sentit més antropològic del terme; la mobilització popular que el Congrés ha provocat (a l'illa de Mallorca, per exemple, els actes del Congrés han aplegat un total de 45.000 persones) i, en tercer lloc, que la cultura

catalana s'hagi plantejat a nivell de Països Catalans.

—¿Quan va començar el Congrés?

—Oficialment va començar quan el senyor Pi-Sunyer va plantejar-ho al Col·legi d'Advocats i aquest va fer la crida d'un Congrés en defensa de la Cultura Catalana. Però és important recordar que feia temps que l'assemblea d'intel·lectuals —recordo noms com els de Benet, Portabella, Carbonell, Folch, Ribó— hi pensava.

—¿Quins consideraries que han estat els èxits més greus del Congrés?

—Segurament, la descoor-

dinació entre el moviment popular i el moviment cultural, descoordinació que justament ara, a les acaballes del Congrés, s'està compensant. Sempre havíem dit que els treballadors de la cultura posàvem les nostres eines al servei del poble... Això, teòricament tan clar, és difícil a l'hora de fer-ho pràctic...

—¿La continuïtat del Congrés?

—Hi ha previstos dos tipus d'accions que en garantirán la continuïtat. Unes de caràcter estrictament culturals i d'altres de caràcter més popular, si em permetes la distinció. Les culturals a través dels organismes nascuts del propi Congrés: l'Associació Catalana d'Ordenació del Territori (digueu que el nom és provisional), el Sindicat de Músics, l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana, l'Institut Català d'Estudis Agrícoles, l'Equip de Planificació Lingüística, el SERPAC, etc.

A nivell més popular, hi hauria el llençament al Principat dels Consells Populars de Cultura, que ja funcionen al País Valencià —tu vas parlar-ne a TREBALL—, i que haurien de ser nuclis destinats a impulsar les activitats culturals, com més unitàriament millor...

—¿Es podria establir alguna relació entre Congrés de Cultura Catalana i la Generalitat?

—Sí, em penso que pot haver-hi una relació clara... si bé ara treballem a nivell d'hipòtesis. Però pensa que molts dels possibles consellers, dels noms que aquests dies "sonen", han jugat un paper important al Congrés. La mateixa Assemblea de Parlamentaris ha mostrat un notable interès per tenir els treballs. El president de l'Assemblea, en Joan Reventós, ha treballat a l'àmbit d'economia. El senador Benet, o els senadors Sobrequés i Portabella, per dir algun nom, juguen un paper important al Congrés. A més, estem segurs que els treballs del Congrés serviran de punt de referència per als polítics catalans...

—Comenta'm els actes finals de cloenda...

—Crec que enceten la renovació de la nostra projecció exterior. És per això que hem convidat catalanòfils d'arreu del món així com la premsa internacional (la BBC, "Le Monde", el "Frankfurter Allgemeine", i un llarg etcètera).

—¿No resultarà un final massa acadèmic?

—Penso que no. Al programa hi ha actes de major participació popular. Però és que, sobretot, no pot passar desapercebuda l'exposició sobre la cultura catalana a la Fundació Miró, per on desfilaran de vint mil a trenta mil adults i al voltant de cent mil nanos de les escoles de Catalunya, els propers dos mesos. Després, l'exposició circularà per tot Catalunya. D'entre els actes finals, gosaria dir que l'exposició de la Miró és el plat fort.

—Penso que el Congrés ha tingut més credibilitat que capacitat de mobilització.

—Estic d'acord amb tu. La gent dona molt valor a allò que ha elaborat el Congrés, la gent es mou a favor del Congrés en abstracte i no tant per actes concrets. De tota mane-

IGNASI RIERA

ra, val la pena recordar que fins ara han desfilat més de 200.000 persones pel Congrés, acte unitari, i tant de bo que no sigui el darrer gran acte unitari que tingui lloc al país.

—Diumenge, dia 27 de novembre, es clourà el Congrés de Cultura Catalana amb els següents actes:

D'11 a 13

Acte acadèmic de cloenda. Obertura de l'acte per Jordi Rubió i Balaguer, President d'honor del Congrés de Cultura Catalana. Memòria d'activitats per Josep Pi-Sunyer, Secretari General. Parlaments de Joan Fuster, Joan Martí i Alanís, Joan Miró, Francesc de B. Moll i Pere Ponsich, Vice-presidents d'Honor del Congrés de Cultura Catalana. Proclamació del Manifest de la Cultura Catalana, per Miquel Casals Col·leccarera, President. Lliurament del Manifest als Parlamentaris dels Països Catalans. Lliurament del Manifest al President de la Generalitat de Catalunya, Honorable Josep Tarradellas. Palau de Congressos. Montjuïc.

De 12 a 14

Festival popular a l'explanada de l'Avinguda Maria Cristina. Actuació de l'Esbart Verdader i de la Colla Castellera de Barcelona. Ballada de sardanes per la Coblà Montjuïc.

A les 13

Actuació per als assistents a l'acte acadèmic.

A les 19

Recepció dels invitats i congressistes estrangers a l'Ajuntament de Barcelona i, tot seguit, visita al Palau de la Generalitat. Sopar d'honor als invitats i congressistes estrangers. Palau de la Generalitat.

Presentació d'un llibre de Comín

Molt més que un debat cultural

Al Club Mundo va tenir lloc un debat al voltant del llibre d'Alfons Comín, CRISTIANOS EN EL PARTIDO, COMUNISTAS EN LA IGLESIA que havia editat Laia, a la col·lecció Laia/paperback. Seien a la mateixa taula: Josep M. Rovira i Belloso, professor de la Facultat de Teologia de Barcelona, Manuel Sacristan, Joaquín Ruiz Giménez i el mateix Comín.

Al debat van destacar dos punts. Un de metodològic: l'òptica des de la qual havia estat fet el llibre, que no era ni el discurs d'un pragmàtic oportunista ni el debat teòric que ignora olímpicament la realitat. Tots quatre ponents van insistir en el fet que l'intent de l'Alfons Comín arrencava d'una comprensió viscuda del problema, de l'anàlisi sobre una praxis objecte de molt serioses reflexions, de l'esforç per fer incidir aquesta anàlisi amb el debat més teòric que podien haver desenvolupat marxistes com ara Bloch. En aquest capítol metodològic va ser especialment suggerent l'aportació de Manuel Sacristan, que va intentar explicar les característiques (amb els perills que comportava) dels pensaments parabòlics.

El segon punt: l'abast polític del debat. En efecte, tal com assenyalaria Rovira Belloso, importava saber com reaccionarien els diferents sectors d'Església (o de les esglésies, en general) davant la proposta comunista. Com importava també saber com assumirien els partits marxistes les propostes culturals que arribaven d'un món que els és poc habitual. Per als uns i per als altres, la temptació de regressió dogmàtica és ben present i enormement perillosa.

La intervenció de Joaquín Ruiz Giménez va resultar molt valuosa en tant que testimoniatge personal d'un no-marxista, però que treballa per evitar que sectors tradicionals tancats a les propostes del pensament de Marx s'aferrin sectàriament a les propostes antimarxistes. El tema del llibre interessa tant les esglésies com els partits. (Caldria afegir que, malgrat la invitació personal que es va

fer tant als líders polítics catalans com a la jerarquia eclesiàstica, l'assistència dels uns i dels altres va ser escassa, llevat dels dirigents polítics del PSUC.) A més d'un repte polític, es tracta també d'un repte cultural que sovint topa amb sostres prematurament tancats, incapaces d'assumir dialècticament noves propostes.

I.R.

Notes sobre la marxa Catalunya a París

Troband-me a París, he pogut assistir, el dia 8 de novembre, a la inauguració del Centre d'Études Catalans que, d'ara endavant, funcionarà a la capital de França. El Centre es troba a la rue Croix de la Bretonnerie, en un palau restaurat de l'antic barri del Marais. La inauguració ha donat motiu a una exposició que ha tingut per tema "L'edat de ferro de l'es-cultura catalana" i ha organitzat l'escriptor Josep Palau i Fabre, President del PEN Club català. Hem tingut també l'ocasió d'admirar un Sant Jordi, fet expressament per al Centre d'Études per aquest gran escultor català que es diu Apel·les Fenosa. A la inauguració han assistit dom Cassià Just, abat de Montserrat, i diverses personalitats de la vida cultural catalana.

Aquest Centre depèn de la Universitat de la Sorbonne (París IV) i d'ara endavant hi tindrà lloc tot el que té a veure amb l'ensenyament del català a França. En sortiran llicenciatures i doctorats. És a dir —com ha explicat un dels seus promotors, el monjo de Montserrat Marc Taxonera, en un interview a Josep-Francesc Valls ("El Correo Catalán")— que es farà extensa al

català l'agregadoria de castellà de la Universitat. Hi tindran lloc, a més, conferències, exposicions, tot el que tingui a veure amb la cultura catalana i la seva irradiació. Dirigirà el Centre el professor de gramàtica i hispanista francès M. Maurice Molho.

El Centre ha estat possible gràcies a una important aportació de capital privat català. Es parla de vint-i-sis milions de pessetes.

Cal dir que la irradiació cultural catalana a París no ha anat, per ara, més lluny d'alguns cercles restringits, malgrat la lloable tasca d'Òmnium Cultural parisenc, entre altres. A vegades, parlant dels nostres problemes amb gent de la vida cultural parisenc, he tingut la impressió, davant la seva perplexitat, que Barcelona no es trobava pas a un miler i escaig de quilòmetres, sinó a una distància com d'aquí a Lhasa, capital del Tibet. Per això, entre altres motius, cal felicitar-se que per fi existeixi quelcom semblant a aquest Centre, i cal esperar que s'hi puguin retrobar tots els catalans, sense exclusions de cap mena.

VÍCTOR MORA

Col·lecció La Rambla

Una eina d'aprenentatge i discussió per a grups escolars, socials, polítics, etc.

4/ **COM FUNCIONA UN PARLAMENT?**

3/ **PER QUÈ ES DESTRUEIX LA NATURA?**

2/ **QUÈ FAN ELS AJUNTAMENTS?**

1/ **COM SÓN ELS SINDICATS?**

En preparació:

**COM ÉS UN PARTIT POLÍTIC?
COM ÉS UNA CONSTITUCIÓ?**

125 ptes.

De venda a quioscos i llibreries

edicions 62

Provença, 278 Tel. 2160062 Barcelona 8

Marco troba la mare que el va...

Ha estat necessari que Rafael Anson dimitís del seu càrrec de Director General de RTVE perquè Marco retrobés la seva mare. La dona estava gairebé en període comatós i si l'Anson, que era el real dolent de la pel·lícula, no hagués plegat a temps, potser el filmet hagués acabat amb la mort de la mare, que era justament una de les poques desgràcies que encara no li havien succeït al Marco.

Després de quaranta cinc setmanes, el telediario donava la notícia: avui Marco troba a su buena mamá. Després d'un any d'allunyament del seu context normal, patint les mil-i-una putades —perdó—, el nen assoleix la normalitat. I justament aleshores s'acabava la sèrie. Com la Heidi, que finalitzà quan la paralítica camina. A aquest pas, la pròxima sèrie per a l'hora de major audiència infantil tractarà sobre un nen intern al Coto del Padre Alegre.

Esperem que amb el control parlamentari de TVE els nens normals podran veure films de nens normals, que els desvetllin la imaginació i que els ensenyin que la compassió és un atemptat contra la humanitat perquè és una apologetica de la superioritat d'uns homes sobre uns altres i la negació de la capacitat de resposta i de rebel·lia contra la injustícia.

Les cases comercials que han venut Marco hauran també conclòs el seu plannig de marketing: un Marco todos los días, por lo menos.

I no volem posar el punt final sense destacar la darrera contradicció: l'únic personatge humà del film era el simi Amedio.

A. B.

Esports

La sindicació dels futbolistes

En acabar els anys de paternalisme vers el professional esportiu i amb l'exemple quotidià de tots els treballadors que s'agrupen en sindicats per defensar llurs interessos comuns i fer força enfront al capital, es torna, per tercera vegada, a parlar de la sindicació dels futbolistes.

Sembla que ara, per fi, va de veres. Començaren els forçats de la bicicleta —cop de barret per a l'esport més dur— i, arran de l'estada a Madrid dels homes cridats pel seleccionador Kubala, s'han presentat uns esbossos d'estatut que poden ser la base que iniciï el procés formatiu del Sindicat o Agrupació de Futbolistes Professionals.

Nosaltres, abans d'entrar en l'opinió que mereix aquest projecte, hem volgut obtenir de l'Alfons Abete, jugador del girona, a la Segona Divisió en l'actualitat, i veritable peoner de les reivindicacions dels companys des de la seva llunyana etapa al Barcelona, ara fa set anys, una opinió.

—No ho sé encara. Tot just m'acaben d'arribar l'avantprojecte i una còpia dels estatuts i ho vull estudiar en profunditat per veure ben bé si ho trobo interessant, encara que la sindicació dels professionals

la trobo totalment necessària. —Fes una mica d'història dels intents haguts fins ara...

—Fa set anys, quan jugava al Barcelona Atlètic, hi hagué el primer intent col·lectiu de lluita. Fou, ho recordaràs prou, pels voltants de Nadal. Reivindicàvem un dia festiu per poder passar les festes nadalenes en família. Ens reunírem jugadors de totes les categories i ho aconseguírem.

Això va fer que la Federació obrís els ulls al problema latent que començava a sorgir i aleshores, per tenir-ne cura, creà l'Associació de Professionals, amb un president nomenat a dit per ells. Mai no va funcionar per a nosaltres, si bé complí la missió encomanada de vetllar per l'ordre, a la perfecció.

Fins l'any 1976 no es féu res de nou. Però aquell any, a causa de la situació desastrosa de molts clubs, endeutats amb els seus jugadors, tornàrem a tenir reunions. La primera, el mes de febrer. Primer, els de Segona i Tercera. Més tard vingueren els de Primera i quan Cruyff recomanà la sindicació es féu un pas molt gran endavant. Però en Porta estava vigilant i, de les mans d'Amancio i Irribar, féu sorgir un nou projecte amb motiu de la creació del Comitè Professional de Futbol.

Com és obvi, tampoc aquest projecte no tirà endavant. El de Madrid perquè no interessava i el nostre per no tenir un marc legal on acollir-nos. O quèiem en la maniobra d'en Porta o havíem d'anar al Govern Civil que ens aprovés uns estatuts, la qual cosa no era possible. Ara, amb la Llei Sindical de l'1 d'abril passat, sí que es possible l'associació.

—¿Què en saps del nou projecte?

—Encara no en sé pràcticament res. Pot ser un sindicat o una corporació. Volen fer un entremig entre associació i sindicat, quelcom més que organitzar l'assistència i previsió.

—¿Què cal fer, primer de tot? —S'han de modificar les relacions jugador-club-federació en quasi tots els aspectes. Fins ara s'ha intentat en forma individual —cas Quino al Betis— però sense unió no hi ha la força necessària. El dret de retenció, les indemnitzacions per accident laboral, tota mena d'assegurances, impostos, creació d'una borsa de treball amb la supressió d'in-

termediaris, control del "show" de la selecció "nacional", que està al servei de determinats interessos de promoció..., en fi, tots els problemes que afecten uns professionals que viuen molts pocs anys d'un ofici, amb menys diners, llevat d'alguns, dels que el públic creu.

—¿Com veus la situació actual dels clubs?

—Que estan condemnats a incomplir els seus compromisos perquè estiren més el braç que la màniga, la majoria. La solució vindrà per si mateixa. Si els jugadors reclamen allò que els pertany i comencen a embargar els béns dels clubs deutors, això farà que l'any següent ajustin el pressupost a la realitat.

—¿Quin és el teu punt de vista respecte al tancament de fronteres per als estrangers?

—És una mesura que ja s'havia d'haver pres temps enrere. Ara hi ha més d'un catorze per cent d'estrangers al nostre futbol, molts d'ells de poca qualitat i en categories on barren el pas al jovent que puja. A més a més, la Federació no es pot queixar, puix que és un organisme del país, i si tots ens hem d'estrènyer el cinturó just és que d'aquest "tots" no se n'escapi ningú.

Per mi, no fou positiu autoritzar l'entrada d'estrangers. Primer, perquè han disparat les fitxes dels jugadors del país; segon, perquè amb algun de bo n'han entrat de molt dolents, i tercer, per l'economia del país.

Fins aquí, el que ens va dir Abete, de la sindicació. Després n'hem sabut més coses. Sembla que, per tercera vegada, en Porta és al darrere d'això. El resultat, doncs, ja el sabem a priori. Si els jugadors professionals de Segona i Tercera no hi posen remei, serà una associació groga, establerta per la Federació per estalviar-se maldecaps. I les notícies que ens arriben no poden ser més pessimistes. Un tal Carceller, advocat de Madrid amb molt poc temps d'exercici professional, redactà els estatuts, d'acord amb l'American Life, una multinacional nordamericana de l'assegurança. ¿Qui propicià l'entrada d'aquest senyor a la concentració dels jugadors? La mateixa Federació. Després que ensenyessin el llautó els anteriors representants, ara es torna a intentar a través de dos homes volguts pels companys: l'Asensi i en Pirri. Ells són portaveus passius i innocents d'una maniobra típica del president de la Federació, que ho vol tenir tot lligat i ben lligat, i ho aconseguirà,

Abete: "La sindicació dels futbolistes és absolutament necessària" (Foto TREBALL)

per ara. Però els temps van canviant i veurem que en diuran, de tot això, la majoria de jugadors, ja que els problemes són molt diferents a cada categoria del futbol. Per començar, i contra tot principi democràtic, en l'esborrany de constitució es fan diferències entre els vots emesos pels jugadors de primera i els altres. La setmana vinent, amb la visita dels "promotors", sortirem definitivament de dubtes. Però molt ens sembla que no anem gaire errats si aventurem dir que estem davant d'un altre intent de tenir sota control els treballadors de la pilota.

ELS ENTRENADORS DE FUTBOL PROTESTEN

A l'última assemblea de futbol estatal, s'assoliren unes millores democràtiques a curt termini entre les quals hi havia l'elecció, per tots els associats, dels presidents de comitès.

Ara bé, l'aplicació dels acords de Madrid s'ha de traduir en unes normes electorals que regulin la forma en què es desenvoluparan les votacions, i aquí és on tornem a viure les interpretacions que ja donàvem per acabades. Els entrenadors catalans de futbol en són les víctimes, ja que els àrbitres encara no han resolt com fer-ho.

En la circular enviada a cada col·legi "regional", la norma tercera és el punt flac de la democràtica elecció, perquè qualsevol "presidenciable" és esborrat si es presenta un altre que tingui el carnet "nacional". És com si un metge cirurgià, per exemple, tingués preferència en el seu col·legi sobre un company de medicina general. El Reagrupament Democràtic del Futbol Català, entitat que pretén la democratització del futbol, ha llençat el primer avís advertint els entrenadors d'aquesta anomalia. Ara haurem d'esperar el dia 5 de desembre, data de les eleccions, per saber com haurà anat tot. Però en això, com en totes les coses del futbol espanyol, darrere del valencià Alepuz, president del Comitè Nacional, veiem l'ombra d'en Porta. Tota una garantia.

FRANCESC J. CASTELLANOS

Carta oberta a Joan Baez

Darling Joan:

Quan la pluriocupació, que el Pacte de la Moncloa ens conservi mentre els sous siguin tan baixos, t'obliga a escriure sobre un fet o una persona —tu, en aquest cas— des de diferents mires i llengües i per distints mitjans, quan un ja ha escrit la teva vida, ha valorat positivament les teves grans possibilitats de veu o t'ha clavada alguna garrotada o t'ha fet alguna pregunta immisericordiosa..., ja només li resta gaudir un desig, fer-te una carta, Joan, i obrir-la als lectors, perquè tu ets una dona oberta, perquè tu, Joan ets una dona universal —per això passes de les nacionalitats—. Per un cant universal com el teu, una carta humilment universal escrita en una llengua orgullosament nacional.

Et confesso que la teva vida m'ha colpit, que saber com et negaves a almoïnar impostos que redundessin a matar vietnamesos, o veure't encapçalar marxas pels drets civils dels negres al costat de Luther King, a qui alguns vàrem descobrir abans que a Marx, em predisposava a semblar-me bé tot el que fessis, a concebre't com a mite. I ben cert, Joan, que la culpa que hi hagi mites no la teniu vosaltres, els mitificats, sinó aquells que us mitifiquen. Per això, els mites s'esmunyen quan els tens a l'abast i veus que, com tot hom, caminen sobre dues cames o que són capaços de retre homenatge als pàries de la terra i equivocar-se com ells s'equivoquen.

Tenia la tele espatllada, el dia que vas sortir al programa d'Íñigo, però vaig entendre que, tu en aquell serial, bé valia empenyar el veí i violar per uns minuts la seva ben guanyada intimitat. Em va agradar que la teva primera resposta fos la del vent. Em

va semblar perfecte que cantessis, al teu repertori, temes dels Beatles. Em va agradar la versió a pèl (se'n diu a capella), sense guitarra, del Sweet Chariot, i em va caure fins i tot bé aquell sorry que vas deixar anar quan els aguts et van deixar tan clavada com la destral de wounded knee.

Vaig començar a veure que a l'Íñigo i als quatre-cents selectes de Florida Park els estripaves el programa tot dedicant Gràcies a la vida, de Violeta Parra, als presos polítics llatinoamericans. I, com t'ho diria, dins aquesta alternativa em va semblar digne, just i necessari, com diu la litúrgia catòlica, que dediquessis el No serem moguts a una Passionària que, malgrat que som comunistes i tu pensis diferent, no volem que sigui un patrimoni nostre sinó un nom més d'aquells divuit milions de treballadors que et van veure per la televisió i que pel carrer t'agraïen aquella dedicatòria.

Però, Joan, et faria trampa si no et digués que em va sorprendre que vinguessis de la mà de Gay & Co, una empresa que té uns serveis de seguretat capaços d'agredir professionals de la premsa gràfica i capaços de posar totes les dificultats possibles a l'exercici del dret a la informació. Joan, tu ets la pau i Gay & Co ens fa la guerra.

Crec que les disculpes que vas oferir als fotògrafs per la botifarra que els vas clavar, t'honoran, perquè si equivocar-se és un dret que té tot hom, reconèixer l'error és una virtut que els ve gran a molts, per exemple als teus promotors, Srs. Gay & Co. La dedicatòria d'una cançó a la premsa gràfica, dissabte a la tarda, després de veure't a la primera pàgina de tots els diaris ta-

llant la màniga, ressaltar la unió dels professionals de la informació, malgrat que fossis tu qui en rebés les conselleries, et torna a situar gairebé —i perdona l'exageració— en l'ascètica de la santedat.

En fi, Joan, et vull dir també que jo crec en la teva aportació al món de l'art i la comunicació de masses. Tu ets una intèrpret, faceta un xic desvalorada en un medi on gairebé tothom amb solvència és autor. Però la teva interpretació és àdhuc creació. Tu converteixes en cantables temes que difícilment ho serien sense que tu els meloditzessis i n'adaptessis els ritmes a una estandardització que permeti que la gent els apliqui, perquè per a tu és important, vital diria jo, que la gent canti. Mai no et sentiràs sola damunt d'un escenari, Joan.

I res més, un petó i una abraçada, com diu la cançó del Rossinyol que inclou en el teu repertori. Un petó i una abraçada al qual tampoc no renuncia la versió que del tema fa Marina Rossell i que parla d'un home anomenat Solé i Sugranyes, mort d'un tret quan cercava la llibertat després que no fos possible la pau; i això amb grans cors, com el que tu esmentaves de Dolores Ibàrruri, com el teu, com el de tants, capaços de lluitar sense hipotecar la sensibilitat. Per això, Joan, entenc que el paper que tu ras als Estats Units és vàlid i que el teu cant és vàlid. Per això també és vàlid el crit sec de la Janis Joplin, la desafinada de Bob Dylan i el lament de Lou Reed que es punxa mentre posa veu a Heroine. Tot ens cal, i ens cal no fer de tot un al·legat a la transcendència.

Shalom alejem, Joan.

ANTONI B.

TEATRE

CASAL CATÒLIC SANT ANDREU

Pons i Gallarza, 58
Tel: 345 30 01
Metro Sant Andreu

DEL 18/11 AL 11/12

Divendres 10.30 nit
Dissabte 7 tarda, 10.30 nit
Diumenge 7 tarda

CORIOLÀ

de W. Shakespeare

Desdenyant els vots del poble
volfa imposar la dictadura i ésser
tirà de Roma

TRADUCCIÓ
Josep M.ª de Segarra

Direcció
Alfred Lucchetti

Tribuna Més sobre la revolució d'octubre

Recentment un periodista il·lustre ha tornat a formular la vella tesi dels socialdemòcrates germànics dels anys 20 segons la qual la revolució russa de 1917 fou un error que el moviment obrer europeu havia de pagar car (1).

"És imaginable —diu aquest periodista— que la revolució russa produís un excés de vigilància i de repressió a Alemanya i a d'altres països, que va culminar en la liquidació dels espartaquistes i va dur fins al nazisme."

L'acusació és greu: sense bolxevisme potser no hi hauria hagut feixisme i nazisme. Però els arguments són febles, i si entréssim en el joc perillós de l'especulació històrica retrospectiva, del que "hagués pogut passar si la història hagués estat diferent", ¿per què no atribuir el triomf del nazisme al fracàs de l'esquerra alemanya per fer la revolució, després de 1918? En aquest cas, el que caldria lamentar és l'actitud no sols reformista, sinó fins i tot antirevolucionària del socialisme alemany, quan tenia a les seves mans el govern i una majoria parlamentària i va utilitzar aquest poder no per a desmantellar l'aparell d'estat burgès (i encara monàrquic) sinó per a reprimir violentament els consells d'obriers i soldats.

És ben cert que la imminència de la pèrdua dels privilegis centuplica la crueltat repressiva dels privilegiats. Però, ¿què fer? ¿Acceptar el xantatge o proclamar ben alt el dret dels pobles a rebel·lar-se contra la tirania? D'altra banda, potser val la pena de recordar que la burgesia no va esperar el ple triomf d'una revolució proletària per mostrar la seva capacitat de ser cruel. La Comuna de París de 1871, ben modesta en els seus assoliments revolucionaris, va costar al proletariat parisenc dotzenes de milers d'afusellats.

El comentari del periodista en qüestió sorprèn també desagradablement pel seu eurocentrisme. "Si el primer país comunista del món hagués estat Alemanya en comptes de Rússia, és possible que la irradiació revolucionària hagués arribat més fàcilment a Europa i que el comunisme, el marxisme original, no s'hagués vist tenyit pel nacionalisme rus i la terrible lluita per la industrialització, etc." Com si el sentit de la Història (amb h majúscula, naturalment) fos produir un comunisme europeu ben poïdet, ben civilitzat, ben conforme als cànons clàssics!

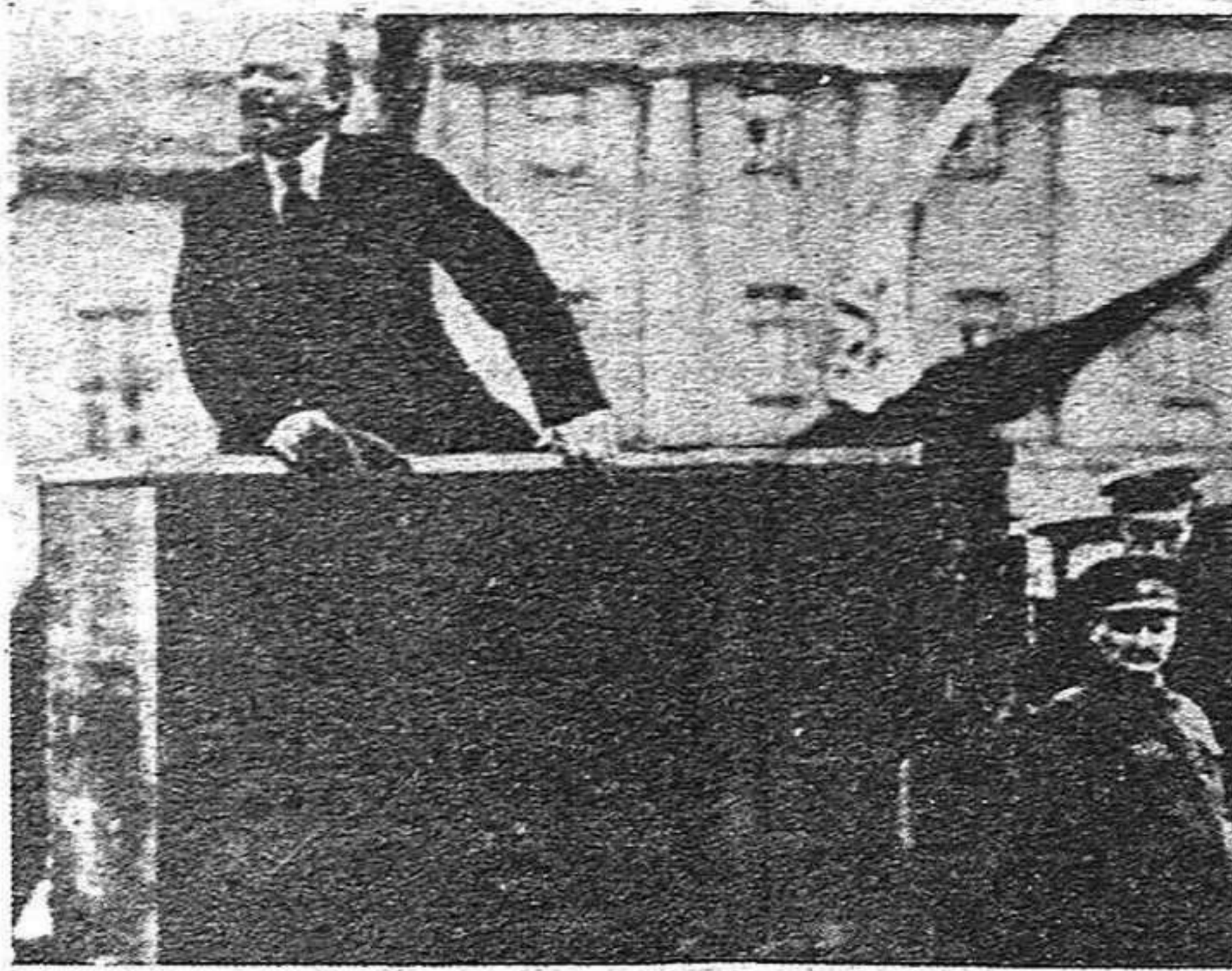
La història real no acostuma a tenir cap deferència pels cànons clàssics i per les previsions fetes amb regla i compàs. Per això es creen problemes entre els qui es comprometen a fons amb la història real i els qui més aviat la converteixen en espectacle i objecte d'un treball (o d'un joc) purament intel·lectual.

El fet incontrovertible, més enllà d'especulacions, és que la Revolució Socialista d'Octubre de 1917 és un esdeveniment transcendent, el més gran del segle XX i el més gran, probablement, de tota la història humana. Per primera vegada, en un país immens, la gran massa dels desposseïts, dels explotats, pujava a l'escenari de la història a exercir-hi el seu protagonisme. Això sol és suficient per qualificar la revolució russa com un fet que deixa una empremta decisiva, que marca un viratge qualitatiu en la història de la humanitat.

Els efectes de la revolució russa han estat immensos. Sense intenció de valorar-los, només enumerant-los breument mostren la seva dimensió històrico-universal. Va demostrar en la pràctica que el capitalisme no és invencible, que és possible construir una societat col·lectivista, sense capitalistes ni terratinents. En trencar la cadena de la dependència respecte de l'imperialisme, va donar impuls a la lluita anticolonial (tot desplaçant el centre de gravetat de la història mundial des de les metròpolis imperialistes europees cap a la perifèria colonitzada). Com reconeix el mateix article comentat més amunt —corregint parcialment la injustícia de la primera valoració—, va obligar el capitalisme occidental a fer a la classe obrera concessions substancials en matèria de salaris, de reducció de l'horari laboral, de previsió social i de drets socials i polítics en general, de generalització de l'ensenyament, etc., per por del contagi revolucionari. (La qual cosa vol dir, per dir-ho de passada, que la revolució russa no va simplement aturar la "irradiació revolucionària" cap a Europa, perquè en els processos socials els actors no són passius sinó que reaccionen segons els actes de la part contrària. La burgesia europea va cedir en moltes reivindicacions obreres i va aturar l'onada revolucionària. Però això va significar una gran millora en les condicions de vida i de treball del poble treballador.)

El règim eixit de la Revolució d'Octubre va fer front a l'agressió nazi i va ser factor determinant per impedir la seva victòria militar, al cost enorme de vint milions de vides humanes soviètiques i altres destruccions. Després de la segona guerra mundial, contribueix decisivament a l'ampliació del sistema socialista, trenca el monopoli nordamericà de la bomba atòmica, imposa la coexistència pacífica, ajuda les noves revolucions socialistes i d'alliberament nacional, i molt particularment Cuba, Vietnam i l'Àfrica portuguesa. Els espanyols no podem oblidar que fou l'únic país del món —juntament amb Mèxic— que ajudà la República enfront de la sublevació feixista de 1936.

Es poden fer moltes crítiques a l'herència d'aquella revolució (i ja afegiria que, del punt de vista revolucionari, cal fer-les). Es pot lamentar

que les coses no hagin anat d'una altra manera i que l'avenç cap a la llibertat no sigui més planer. Però la humanitat encara no ha après a avançar en la pau i el diàleg perquè encara es troba en el regne de la necessitat, en la societat dividida en classes. Tota empresa humana que ens fa avançar cap a la societat sense classes és un pas endavant per aquest camí, i la Revolució d'Octubre, fins ara, és el més decisiu.

Potser els qui raonen només en termes econòmics poden pensar que si a Rússia hi hagués hagut un desenvolupament capitalista "normal" els sofriments dels pobles avui soviètics no haguessin estat gaire superiors. Sense entrar en noves polèmiques especulatives, i sense insistir més en la significació mundial de l'Octubre rus (gràcies al qual la història ha canviat de rumb, i no precisament en detriment dels treballadors), només voldria dir que els qui diuen això no tenen present que la humanitat viu també d'il·lusions, d'ideals. Que la revolució soviètica va fer néixer una esperança, un entusiasme en milions d'éssers humans; va fer descobrir a milions de persones —dels pobles

de Rússia i dels restants— energies ocultes de la seva pròpia personalitat, fent-los esdevenir part activa de la vida social, protagonistes d'una gran empresa col·lectiva. Va demostrar de manera fulminant que la vida pot canviar. El leninisme, com expressió d'aquella revolució, però que la transcendia, "va aparèixer com la possibilitat de refer un ampli moviment socialista de classe conseqüent, revolucionari i internacionalista", com diu el Programa del PSUC; és "l'expressió de la línia revolucionària del segle XX".

Aquesta és l'herència, amb claroscurs però exaltant, de la Revolució d'Octubre. És una herència a la qual els comunistes catalans no renunciem ni podem renunciar. De fet, com diu el mateix autor de l'article comentat, és una herència de tots els qui ara vivim, siguem o no comunistes, perquè és l'inici d'una nova època i el punt de partida d'una nova forma de viure, que encara estem lluny d'haver assolit però que ja és, avui, el nostre horitzó vital.

JOAQUIM SEMPÈRE

(1) Eduardo Haro Tecglen, "El patrimonio de Octubre", Mundo Diario, 13-XI-1977.

cartes al director

HONOREM ELS QUI MORIREN PELS SEUS IDEALS

Senyor director:

Malgrat que en el setmanari del qual sou director no hi trobo el tradicional apartat de "Cartes al Director", m'atreveixo a demanar-li que vulgui incloure el text que segueix.

El meu germà, que per cert era militant de les JSUC, fou afusellat al Camp de la Bota el dia 4 de juliol de 1939 i enterrat en un fossar comú del Cementiri Nou, car ens negaren el dret d'enterrar-lo en un nínxol propi. Acabava de complir 22 anys el 10 de maig quan el jutjaren junt amb més de 70, i a quasi tots els condemnaren a mort.

Faig una crida, des de TRECIBALL, a tots els familiars dels executats en els primers anys de la dictadura en condicions similars per tal d'entre tots, construir un modest monolit a la memòria de les víctimes de la post-guerra, l'únic delictes de les quals fou el de complir estrictament amb llur deure. Es podria erigir sigui al Camp de la Bota o, potser millor, al Cementiri Nou, en la pedrera abandonada on reposen les seves despulles. Potser caldria inscriure els noms d'aquests patriotes que moriren per llurs ideals i així tindríem on anar a resar i dur-los flors.

Faig una crida, també, a la Montserrat Roig, que si ha tingut tema per fer un llibre sobre els catalans als camps nazis, en té un altre no menys esborronador dels catalans apilats a la Model de Barcelona en els anys 1939 i 1940 i afusellats al Camp de la Bota des-

prés d'una pantomima de Consell de Guerra.

També prego des de TRECIBALL que tots els qui sàpiguen d'algú mort i enterrat en condicions similars a les del meu germà —foren mils— i tingui interès per aquesta idea del monolit, que es podria perfilar i millorar en successius contactes i reunions, que es posi en relació amb mi a través d'en Joan Ballester, llibreria PÚBLICA, Consell de Cent, 281 (Barcelona), o telefonant al núm. 227.41.06.

JMTM

ELS JOVES COMUNISTES NO SOM "CRIATURES"

Senyor director:

El propòsit dels sotasignants d'aquesta carta es denunciar la postura que certs militants del PSUC prenen envers els militants de la JCC.

Aquesta postura concreta amb una indiferència total envers les actuacions, a tots nivells, de la política duta a terme per la JCC, etiquetant-la d'infantil i poc seriosa i de considerar en certa manera que la JCC és la guarderia del partit.

Tots nosaltres, militants de la JCC des d'abans de la mort del dictador, hem sentit més d'un cop la frase de "LES CRIATURES, A JUGAR AL CARRER".

Pel que sembla, aquests companys no recorden la història, no recorden que el company Gregori López Raimundo sorgí de les files de les JSU de Catalunya i que en Santiago Carrillo, abans de ser secretari general del PCE, ho fou de les JSU d'Espanya.

Amb aquests breus exemples

El feminisme i el IV Congrés

Hem vist al IV Congrés del PSUC una clara preocupació per la problemàtica de la dona. La majoria de les intervencions demanaven un més gran aprofundiment en aquest camp, i unes directrius polítiques. Davant d'això hom es pot preguntar si la política feminista es discuteix als comitès i a totes les organitzacions del PSUC. És una pregunta que va adreçada a tot el partit, perquè el tema ha de ser afrontat col·lectivament.

Si a tots els comitès hi hagués una responsable del moviment de dones i aquesta problemàtica fos una més a l'hora dels debats, dins del comitè, jo no dic que les deficiències i les incomprendiments s'esmenessin en un dia, però sí que s'avançaria molt en aquesta direcció.

Una conseqüència clara que es pot extreure dels debats del Congrés és una preocupació pel tema a l'interior del partit. Aquesta preocupació té diverses causes: la tasca que ha fet el moviment feminista, la que s'ha fet a l'interior del partit i la preocupació per aquest cinquanta-dos per cent de massa electoral que constituïm les dones. I aquest punt ens ha de servir de reflexió, sobretot a les dones, per potenciar les nostres justes reivindicacions.

En primer lloc ens hauríem de plantejar si volem que el PSUC arribi a ser el partit de l'alliberament de la dona, si volem aconseguir no solament que el cinquanta per cent dels militants siguin do-

nes, sinó també que aquestes tinguin una consciència clara de la seva marginació i opressió.

Si les dones som moltes i conscients (si som poques i no conscients correm el perill que, davant una opció de poder, aquestes mateixes dones adoptin una actitud individual, és a dir, adoptin "els valors" que en aquest moment interessen la majoria, llegiu homes, i s'oblidin de tota la col·lectivitat i dels valors socialistes que comporta) anirem assentant les bases perquè, en el procés de transformació de la societat cap a una societat socialista, no siguin exclosos els postulats d'igualtat real entre sexes.

Perquè tenim l'experiència que als països on es va defensar la dialèctica de col·lectivitat, llegiu URSS, Xina, etcètera, no es va acomplir en tota la seva dimensió sinó que s'hi va continuar exclouent la dona.

Si aconseguim aquest canvi qualitatiu, tindrem la seguretat que, allà on treballin, les militants inseriran i debateran les reivindicacions i problemes que ens afecten en aquell sector determinat. En síntesi, significa que hem de començar a anar creant un més gran espai polític dins del partit; és a dir, que no siguem només les dones que treballem en el moviment feminista que exposen aquesta problemàtica com un tema monogràfic, sinó que qualsevol militant, al seu propi front, sàpiga incorporar al treball general aquesta problemàtica i donar una alternativa.

¿Com ho podem fer? Tractant d'organitzar, a través dels locals del partit, actes als quals s'inviti tots els militants, especialment les dones (i diem especialment les dones perquè som conscients que són elles, en primer terme, que ho han d'assumir), les dones del barri, les que han simpatitzat amb nosaltres en el porta per porta, les que ens han votat, etcètera, per explicar-los com es concreta la política feminista del PSUC davant de fets concrets: constitució, crisi econòmica, eleccions sindicals, eleccions municipals, etcètera. Així mantindrem una estreta relació amb les masses de votants i anirem augmentant la consciència feminista envers problemes concrets.

Aquesta feina, com a feina de partit, no ha de ser incompatible amb el treball al moviment feminista. Som conscients que el partit, com a tal, és un instrument de treball i que en aquests moments juga un paper fonamental en la vida política.

És indispensable arribar a un just equilibri entre feina de partit i potenciació del moviment feminista.

sols volem dir que els joves comunistes d'avui som els que el dia de demà serem els capdavanters en la lluita per la consecució d'una societat justa, on no existeixi l'exploatació de l'home per l'home.

ALBERT PLANAS
JOAN GABRIEL GALLART

VOT ALS 18 ANYS

Senyor director:

En treballar per la ben organitzada, democràtica i aburgada Europa i tenir coneixements de l'idioma internacional (esperanto), m'ha estat possible alternar amb joves d'ambdós sexes i països i, sense cap dubte, puc assegurar que la nostra joventut de 18 a 21 anys està molt més preparada socio-políticament que qualsevol europea de la mateixa edat i, sense ànim d'exagerar, que la majoria d'espanyols.

Aquest "lamentable" prodigi s'haurà esdevingut per haver-los tocat viure l'edat de la lluita per la llibertat.

Només he d'afegir en favor seu, que si als divuit anys es pot veure i actuar en tota mena d'espectacles, conduir un automòbil amb totes les conseqüències, i ésser jutjat severament i treballar com a persona gran (en el camp més), és de raó, que pugui exercir allò que més significa per al ciutadà-na, votar.

Finalment, diré que en democràcia tot allò promès és un deute, i la majoria dels avui ministres i diputats prometeren votar "sí" al vot als 18 anys.

JULI, del barri de Sant Andreu

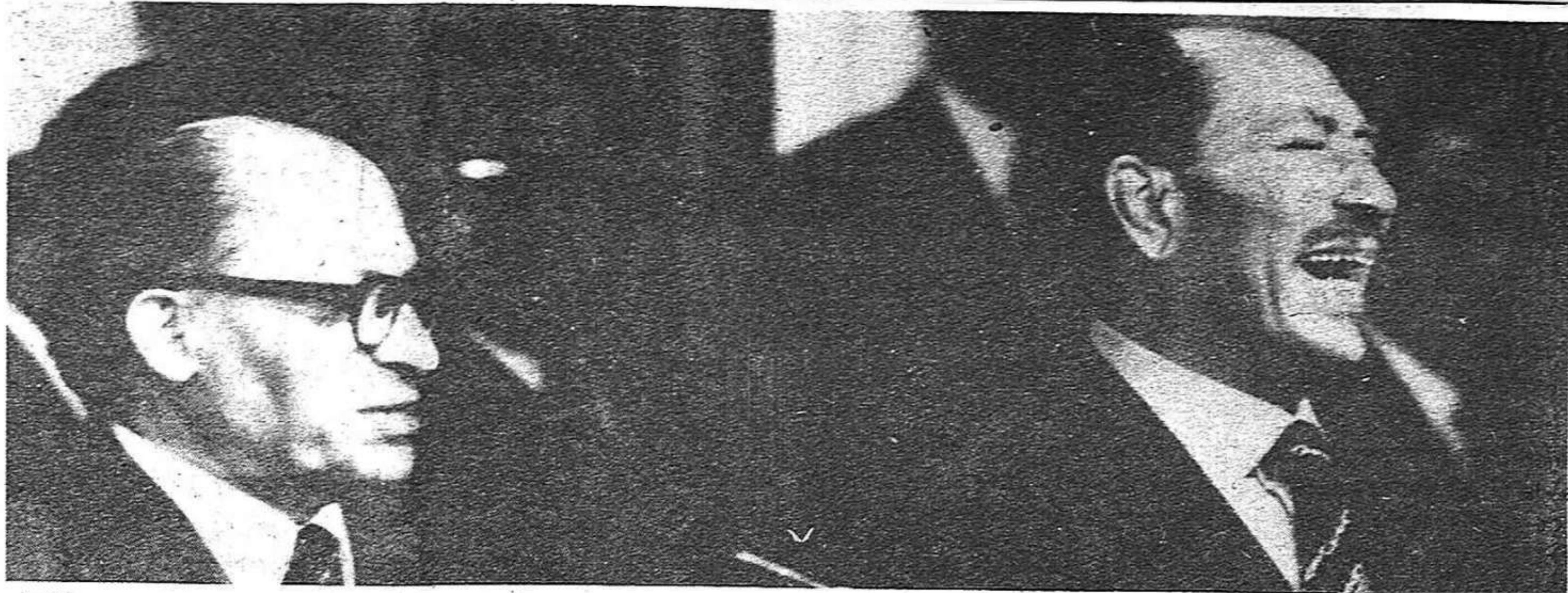
MARI PEPA AGUAZA

Viratge a l'esquerra

Grècia: després de les eleccions

Les eleccions a Grècia, segones des de la caiguda de la dictadura dels coronels el 1974, han estat allisonadores. El partit de Caramanlis, que ha quedat a un 42 per cent (perdent més del 10 per cent dels vots), passa d'una majoria absoluta a una majoria relativa. Sembla, doncs, que el carisma i el capital de credibilitat del vell dirigent conservador, adquirits per la seva ferma actitud contra la dictadura, s'han anat gastant, encara que segueixen sent considerables. El gran perdedor és el centrista Mavros, que es queda en un 13 per cent, i quasi la meitat dels seus vots de 1974 (vot de por, d'estabilització) ha anat cap al PASSOK del socialista Papandreu, que ha basat la seva campanya electoral en la independència de Grècia, el no alineament a nivell internacional, i l'oposició a l'OTAN. Això reforça al Mediterrani una opció que cal valorar com a molt positiva. L'estabilitat de l'electorat comunista deixa veure una certa dificultat per ampliar l'espai polític (en el cas del 9 per cent del PC dit de l'exterior), mentre que el PC "de l'interior" no arriba a tirar endavant de manera significativa. És possible que el PASSOK hagi sabut capitalitzar millor els vots d'un espai polític bastant semblant. Ara, el problema central sembla ser el de la vinculació de Grècia amb Europa. Caldrà seguir els esdeveniments de prop.

P. VILA

El viatge de Sadat

Orient Mitjà: i ara?

L'espectacular i sorprenent viatge del president egipci Sadat a Israel és sens dubte un dels esdeveniments més importants que hi ha hagut a l'Orient Mitjà des de la fundació de l'estat d'Israel el 1948. Encara és aviat per analitzar-ne els resultats reals, que a

curt termini segurament no seran gaire visibles, però no hi ha dubte, es tracta d'una iniciativa política que modifica la dinàmica de la zona d'una manera profunda. El viatge, entre altres coses, té molta significació pel simple fet que haig tinguin lloc.

Perquè la primera conclusió que se n'ha de treure, d'aquest viatge, és precisament la següent: per primera vegada, dos dels principals protagonistes del conflicte d'Orient Mitjà (no pas els únics, ben segur) es reconeixen interlocutors. El fet que Sadat hagi anat a Jerusalem implica que el govern egipci reconeix oficialment l'existència de l'estat d'Israel. Això era un dels obs-

tacles que bloquejaven la situació d'aquella àrea, i això és també la primera cosa que els països àrabs més radicalitzats (Líbia, Iemen del Sud, Algèria, Irak) no perdonen al dirigent egipci, posició que és també la de l'OLP. La gran rebuda que Israel ha fet a Sadat, a nivell de govern, de protocol, però també d'opinió pública, és un intent de proposar el govern egipci com

a interlocutor "privilegiat", però a la vegada és també la mostra d'una aspiració que l'estat de guerra entre ambdós països passi a ser cosa del passat.

La qüestió és que el problema d'Orient Mitjà no passa només per la relació entre Israel i Egipte. D'una banda, les grans potències han estat agafades una mica a contrapeu, encara que costa de creure

que no estaven al corrent de la cosa: els EEUU han dit que la situació era esperançadora, però no han amagat una certa cautela, i la URSS ha reaccionat en contra, adduint la marginació del poble palestí.

Aquest és el nus de la qüestió. Si bé Sadat va mencionar els drets dels palestins, no va mencionar l'OLP, i Begin, per la seva part, va silenciar el problema, i si bé va admetre que "tot és negociable", l'ambigüitat del seu missatge ha decebut fins i tot una part de l'opinió israelita. D'altra banda, la justificació de l'anexió definitiva de la part occidental del riu Jordà per part d'Israel, basada en arguments bíblics i teocràtics, posa el problema en un carreró sense sortida. Es pot témer que les reaccions al món àrab seran virulentes i violentes; ja han començat accions de represàlia a consolats i ambaixades.

Costa de creure que Sadat s'hagi llençat a l'aventura sense un mínim de seguretats a nivell internacional, però això s'anirà veient més endavant.

Queda pendent el problema de Palestina i del seu poble. La situació actual, ja negativa del govern d'Israel a enfrontar-se amb el problema de fons, fa témer per la conferència de Ginebra i per la precària estabilitat de la zona. Les solucions bilaterals, parcials, més enllà dels seus aspectes espectaculars, poden quedar enlaira mentre no s'accepti que el poble palestí ha de ser un interlocutor a part sencera.

ALBERT FARRÀS

PERE VILA

Congrés de l'SPD: guanya la dreta

Com tothom esperava, el congrés del Partit Socialdemòcrata Alemany (SPD) ha confirmat per aclaparadora majoria en els seus càrrecs Willy Brand (president) i Helmut Schmidt (vicepresident) i ha deixat les mans lliures a aquest últim per continuar la seva política. Ha sigut un congrés definit pel continuisme i per l'interès en no tractar les qüestions conflictives o en emmarcar-les dintre d'abstractes declaracions d'intencions.

Així, el congrés ha assolit els tres objectius que es marcava la direcció de l'SPD: Donar la imatge d'un partit unit, evitar tot el que pogués obstaculitzar l'acció governa-

mental i augmentar la moral (que no deuen tenir-la gaire alta) dels militants del partit en la perspectiva de les eleccions, que se celebren l'any que ve, a nombrosos estats

alemanys.

L'ala esquerra del partit no ha pogut frenar l'ascens de la dreta, i les seves possibilitats de crear un nou partit a la esquerra de la socialdemocràcia són mínimes, sobretot si veiem la facilitat amb què l'SPD ha aïllat els partits que s'hi troben a l'esquerra, que són l'esquerra a Alemanya. Un element que haurà influït en tot això és el nombre reduït de delegats al congrés, només 433, xifra palesament insuficient per representar els militants de tot el partit.

Per a Helmut Schmidt, el congrés representa una victòria de la seva política com a cap de govern, i una invitació a prosseguir-la en tots els aspectes. Caldrà preveure, doncs, nous suïcidis a les presons, potser el de l'advocat Klaus Croissant, el defensor del grup "Baader-Meinhof", del qual, recentment, la justícia francesa ha concedit l'extradició, o potser dels quatre membres del grup que es troben actualment en vaga de

fam. Veurem també un increment de les mesures antiterroristes, que limitaran els ja excessivament limitats drets de la persona i la transformació de la democràcia alemanya, en un sentit cada cop més dictatorial. Alemanya Federal es converteix, sota el govern de Schmidt i de l'SPD, en un bastió de la dreta més reaccionària de tot el continent.

Aquesta és la història del congrés. De poc ha servit que abans que se celebrés, Heidi la roja, ex-secretària general dels Jusos, digués en unes declaracions que el govern de Schmidt havia ultrapassat els límits de l'estat de dret amb les seves mesures antiterroristes. El cap de govern ja havia dit que no considerava vinculants els resultats del congrés, és a dir, que tant se li'n donava que el congrés no ratifiqués la seva política. Pel que s'ha vist després, Schmidt podria haver callat i no demostrar un cop més que poc democràta és. Però ni això no ha servit perquè el congrés contestés la política del govern.

Potser semblarà a molts que el que s'esdevé a Alemanya no ens pertoca. Res més lluny de la realitat. En aquests moments Alemanya està substituïnt el paper que fins ara han jugat els USA a Europa, tant en el camp econòmic, com en el camp polític, i fins i tot en el camp militar, s'erigeix en cap del Mercat Comú i obliga Europa a seguir la seva política.

El perill que comporta aquesta situació és que el procés d'ascens de la dreta provoqui, a curt termini, una veritable involució política a Alemanya, i que prenguin el poder elements com Strauss, que en unes declaracions diu que les informacions publicades a l'exterior respecte a Xile són allunyades de la veritat (es referia a la "premsa marxista internacional", suposem). I en aquest cas sí que la influència d'un govern reaccionari a Alemanya seria molt perillosa per a la nostra democràcia.

Tal com vàrem prometre la setmana passada, continuem avui amb el tema de les partícules hi i en. No ens proposem fer un estudi gramatical d'aquestes eines sintàctiques, sinó oferir-ne alguns exemples.

Suposem que hem anomenat un lloc on s'esdevé alguna cosa, on hem anat, on algú s'està, cap on cal anar, etc. Hem dit, per exemple, que hem enviat els nois al magatzem de ferros i, tot seguit, volem explicar que els nois són encara a l'esmentat magatzem. La frase serà: i encara hi són. Semblantment: Vam anar a l'Hospitalet per veure els cosins i ens hi vam estar tota la tarda. Volíem posar els llibres nous al prestatge, però ni hi cabien. A casa de la Maria tenen calefacció; s'hi està d'allò més bé. Però, parlant d'un lloc, a vegades correspon fer servir en en comptes d'hi. Aquest es fa servir quan la frase expressa direcció o estada; quan indica procedència, cal usar en. Anem-ho a veure:

Hem enviat els nois al magatzem de ferros i ara en venen. Hi han anat i ja en tornen. Van anar a l'Hospitalet i no en tor-

llengua per ENRIC VIVES

Més sobre "hi" o "en"

naran fins demà passat. Vegeu la diferència: Vam anar a l'Hospitalet i no volem tornar-hi mai més (no volem tornar mai més a l'Hospitalet). Van anar a l'Hospitalet i no n'han tornat (no han tornat de l'Hospitalet). Observem que en el darrer exemple en s'ha convertit en n'. La partícula en, segons si la paraula a la qual s'ajunta, davant o darrere, comença o acaba en vocal o en consonant, es converteix en 'n, n' o ne. Exemples: D'aquestes taronges, doname'n dues. N'hem menjat dues. Volem menjar-ne dues.

Les partícules en i hi no serveixen solament per substituir mencions de lloc, però. Altres usos: Era molt amic del Joan, però s'hi va barallar. Volia anar a viure amb els seus sogres, però no s'hi va entendre. És una manera de treballar a la

qual no puc acostumar-m'hi (o no m'hi puc acostumar). Em van dir que aquesta roba no es tornaria grisa amb el temps, i s'hi ha tornat. No hi veu, No hi sent.

La partícula hi serveix també, combinada amb el verb haver, per a les expressions com: No hi ha res a fer. Hi havia tres taules.

Molt ràpidament, alguns exemples més d'en: L'Andreu sempre està parlant de futbol; però de política, no en parla mai. No en sap res. No li prova beure vi i jo crec que en beu massa. De verdes, n'hi ha tres, de vermelles, cinc. ¿Tens obres de Víctor Català? En tinc quatre. D'en Miquel Llor en tinc més. ¿Coneixes els monuments de Girona? No en conec més que la Catedral. Que n'és, de gandull!

Les possibilitats de les partícules en i hi van molt més enllà de les que ens ofereix aquesta columna. Hem volgut, si més no, desvetllar l'atenció cap aquests instruments de l'expressió catalana.

3 de desembre

Festa de la Joventut Comunista

El proper dia 3 de desembre, dissabte, tindrà lloc al Palau dels Esports de Barcelona —de les set del vespre fins a la matinada— una festa-mítting per clausurar el Congrés de la JCC. Dolores Ibàrruri, President del PCE, ha estat convidada a participar-hi i ja és segura la presència de Rafael Alberti.

Pel que fa a les actuacions, hi participaran Ramon Muntaner i l'Orquestra Plateria.

El mítting correrà a càrrec de Josep Maria Riera, secretari general de la JCC, Marcel Planelles i Antoni Gutiérrez Díaz, secretari general del PSUC.

L'entrada de franc.

Declaracions d'Antoni Gutiérrez Díaz

"El PSUC és fonamentalment un partit marxista"

"Els comunistes, els eurocomunistes, hem entrat en un període de profunda reflexió que ens ha portat a reconsiderar la significació del leninisme dins l'orientació concreta de la nostra política", ha declarat a TREBALL Antoni Gutiérrez Díaz a propòsit d'una notícia facilitada per una agència de premsa dels Estats Units segons la qual Santiago Carrillo, secretari general del PCE, havia declarat que "esperava del proper congrés del partit que aquest abandoni el leninisme i quedi només com a partit marxista".

—¿Què hi ha de veritat sobre aquestes declaracions?, preguntem al secretari general del PSUC.

—Qüestions de tanta importància no han de valorar-se a través d'una notícia de premsa, que, al marge de possibles manipulacions, tendeix en aquest cas a cridar l'atenció del lector separant una frase del context en què ha estat pronunciada. Jo tinc la impressió, però, que en la notícia hi ha quelcom de veritat: els eurocomunistes reconsiderem la significació del leninisme. Els mateixos estatuts aprovats al IV Congrés del PSUC ho reflecteixen. En els estatuts aprovats al tercer Congrés, l'any 1973, el PSUC es definia com "la unió voluntària i combatent, basada en el marxisme-leninisme, dels lluitadors avançats de la classe obrera, dels pagesos, dels estudiants, dels professionals, intel·lectuals, de les forces del treball i de la cultura de Catalunya". I els nous estatuts diuen que el PSUC, "partit nacional català, és l'organització política que, basada en els principis del marxisme, del leninisme i d'altres aportacions de la pràctica i el pensament revolucionaris, constitueix la unió voluntària i combatent...", etcètera. És a dir, hem substituït el guió de "marxisme-leninisme" per una coma que situa el leninisme dins el marxisme però no a la mateixa altura que el marxisme, com si es tractés d'una

ciència social única, d'una filosofia única, d'una metodologia única. Això, al meu entendre, vol dir que el PSUC és, fonamentalment, un partit marxista. Però és un partit marxista que té una història; un partit que, dins el marxisme, ha fet tota una sèrie d'aportacions que han estat recollides com a element de l'ensenyança i de la pràctica revolucionàries, i que constitueixen patrimoni de les ensenyances i les orientacions del nostre partit. I aquest patrimoni el forma el leninisme, però també les aportacions del pensament i la pràctica revolucionàries de tot el que ha estat la lluita posterior a la gran Revolució d'Octubre.

—¿Podem dir, doncs, que el PSUC és un partit leninista?

—Podem dir que som leninistes, que som gramscians, que som togliatians, o que som els hereus directes de la pràctica política de José Díaz, de Dolores Ibàrruri, de milers i milers de revolucionaris catalans, espanyols, i que fem nostres, entre altres aportacions, les del propi Santiago Carrillo. Així, doncs, dir "som marxistes i abandonem el leninisme" no ajuda a comprendre la nostra posició si no va acompanyada d'una explicació que, al mateix temps, reivindicui el leninisme. En aquest sentit, podríem dir que som també leninistes perquè acceptem tot allò que Lenin va aportar a la pràctica mar-

Som marxistes i tenim un partit i una pràctica que ha après molt del leninisme

xista. I ho acceptem no pas com la forma única i exclusiva per dur a la pràctica el marxisme, sinó com una activitat política després d'una concepció marxista que es dona en unes especials condicions his-

tòriques, culturals, econòmiques i socials. Ho acceptem a partir del principi que el marxisme és l'anàlisi concreta d'una situació concreta, per aplicar a aquesta situació concreta les conseqüències que

es desprenen d'una anàlisi per transformar aquesta realitat en un sentit revolucionari. Resumint, podríem dir que som marxistes i que tenim un partit i una pràctica que ha après molt del leninisme.

«La declaració de Madrid»

Anul·lar l'acord tripartit

Fa dos anys que Espanya, mitjançant la firma a Madrid dels acords tripartits amb Mauritània i el Marroc, lliurava, de fet, a forces alienes al poble saharià el territori que fins llavors havia estat colonitzant. Pocs dies abans de la mort del general Franco, en un moment de màxima interinitat del règim franquista, Arias Navarro, aleshores president del govern espanyol, facilitava el Sàhara, amb la radical retirada de les tropes espanyoles, a altres països colonialistes, contravenint acords que amb anterioritat el govern havia firmat amb representants del poble saharià.

En la mateixa ciutat on es firmà aquell acord, i per les mateixes dates, s'han reunit destacats membres del PSP, PCE, PSUC, PSOE, ORT, PTE, MC, centrals sindicals, representants de l'Associació d'Amics del Sàhara i d'altres organitzacions i han signat el document que transcrivim i que ve a sintetitzar l'opinió d'amplis sectors del poble espanyol, que, d'una manera o altra, durant aquests darrers anys, han manifestat el seu suport al poble saharià.

"El 14 de novembre de 1975 es reunien en aquesta ciutat els presidents de tres governs: Espanya, Marroc i Mauritània, els quals signaven un pacte tripartit en el qual es nega l'existència del poble saharià i el seu dret a la llibertat i a l'autodeterminació.

"Avui, dos anys després, representants d'organitzacions democràtiques espanyoles de tots els nivells de la vida política, social i ciutadana, declaren a Madrid i davant de l'opinió pública internacional:

"1.— Que els pobles de l'Estat espanyol i les seves organitzacions democràtiques han negat en tot moment i amb la màxima energia la validesa dels acords del 14 de novembre de 1975, subscrits d'esquena al poble saharià i al seu legítim representant el F. Polisario.

"2.— Que expressen la seva solidaritat amb el poble saharià, que ha demostrat sempre i amb especial heroisme i sacrifici els darrers dos anys, la seva unitat com a poble i la seva voluntat fèrria d'abastar la independència total.

"3.— Que els interessos d'Espanya, del nostre poble, són coincidents, i per tant solidaris, amb aquestes aspiracions del poble saharià, les victòries del qual en el camp militar, diplomàtic i cultural són saludades per tots els demòcrates.

"Per tot això:

"4.— Exigeixen al govern espanyol la publicació dels acords tripartits, inclusivament les seves clàusules secretes, per aconseguir-ne, a través de la seva revisió, la immediata anul·lació, perquè són contraris als principis pels quals es regeix la comunitat internacional i per la seva contradicció també amb els pressupòsits democràtics de la nova societat espanyola.

"5.— Denuncien el lliurament d'armaments per part del govern espanyol a Marroc i Mauritània, i per tant exigeixen que, amb caràcter d'extrema urgència, es posi fi al subministre de material bèl·lic a qualsevol de les parts contendents, així com a l'entrenament i suport logístic en territori espanyol de forces militars vinculades al conflicte.

"6.— Finalment denuncien l'incompliment per part del govern espanyol de les seves obligacions com a potència descolonitzadora i la seva responsabilitat en el progressiu i greu deteriorament de la pau i l'estabilitat en una regió geogràfica de la qual Espanya forma part, i en concret Canàries; per això demanen que es posin en marxa mesures que menin a l'assoliment de la distensió a la zona, en base al reconeixement dels legítims drets del poble saharià i dels interessos dels pobles d'Espanya.

"Les forces signants d'aquest document afirmen la seva voluntat de continuar la seva solidaritat activa amb el poble saharià fins que aquest assolixi la independència i la llibertat."

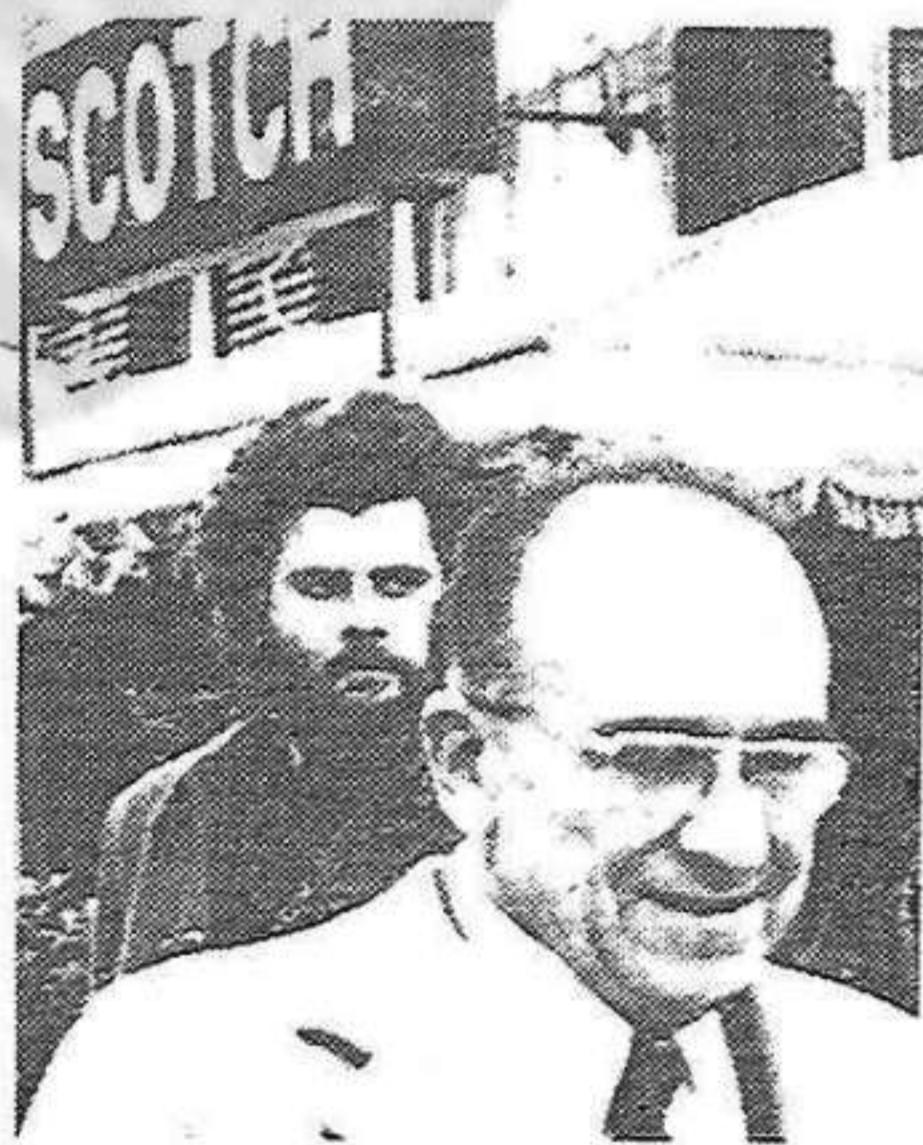
El viatge de Carrillo a USA

Quan escrivim aquesta nota s'està acabant ja el viatge de Santiago Carrillo als Estats Units. Durant gairebé dues setmanes, des del 14 de novembre, el secretari general del Partit Comunista d'Espanya ha recorregut algunes ciutats nordamericanes, ha donat conferències a les universitats més importants i ha parlat davant del Consell de Relacions Exteriors, de Nova York, una institució que té una forta influència en la política exterior del govern dels Estats Units.

La veritat és que la premsa d'aquí ha donat molt poca informació d'aquest viatge, tret d'haver ressaltat uns incidents que, amb el pretext d'una vaga, van muntar demagògicament alguns grupets, incidents que no van passar de l'anècdota, i del sensacionalisme amb què s'ha volgut embolicar algunes explicacions de Carrillo. Però ens han dit molt poca cosa de les conferències i col·loquis, de les reunions en les quals el dirigent comunista espanyol ha estat protagonista. Entre les poques coses publicades cal destacar, tanmateix, que a l'última de les conferències de Carrillo a la Universitat de Harvard, concretament al Centre

d'Estudis Europeus d'aquella universitat, la gent no cabia a la sala, que més de mil cinc-cents persones s'amuntegaren per escoltar Carrillo i que s'hi va haver de muntar un circuit de televisió. L'interès dels estudiants i professors nordamericans, doncs, per les coses que els pogués explicar Santiago Carrillo, no era pas petit.

Els efectes positius del viatge no poden esborrar-se pel fet que, segons han explicat alguns diaris nordamericans, l'administració Carter prohibís les entrevistes de Carrillo amb gent del govern dels Estats Units. Al capdavant, no

esperàvem pas que aquest govern acollís oficialment el dirigent comunista; estem convençuts, però, que haurà seguit amb molta atenció tot allò que Carrillo ha explicat per terres ianquis.

Espanya, closa i emmordasada durant quatre dècades, s'obre al món. I no s'hi obre només a través de viatges dels membres del govern o del partit del govern. També en fan de portaveu els comunistes. Això només, ja fóra prou per avaluar com un fet assenyalamment important el viatge als Estats Units del secretari general del Partit Comunista d'Espanya.

